

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 34	Utgitt 19 juni	1942
Innhold.		
Forordn. om forskrifter i. h. t. lov om motorvogner	515	Side
Lov om forandring av midlert. lov av 26 febr. 1942 om tillegg til lov om fangst av hval	534	
» om jakt	535	
» om endring i Fjellevnen	541	
Mpr. besl. om fredning av fuglelivet ved Børaunen i Randaberg	541	
» om endring av pkt. 1 i Administrasjonsrådets vedtak om salg til utlandet av klippfisk og saltfisk	542	
» om endring av pkt. 1 i Administrasjonsrådets vedtak om salg til utlandet av tørrfisk	542	
Forordn. til utfylling og iverksettning av lov om jakt	543	
» om omsetning av fiskehermetikk	556	
Skr. om lukningsvedtekt for utsalgssteder i Skjervøy	557	
Forordn. om oppkreving av kjøttkontrollavgift	557	
Skr. om endring av politivedtekten for Brandbu	559	
Midlert. lov om bevilling til skjenking av brennevin m. v. til turisthoteller og høyfjellshoteller	560	
Lov om endringer i lov om Norges landbrukshøyskole	561	
» om endring i lov av 9 april 1942 om utskrivning av trekkekraft m. v. til midlert. bruk i jord- og skogbruk	562	
» om forandring i skattelover for landet og for byene av 18 august 1911	563	
» inneholdende visse særregler for beskatningen 1942—43 av rederier, fangstselskaper, sjøfolk, fangstfolk m. v.	563	
Skr. om gjennomføring av husleieloven i Lillehammer	566	
» om dispensasjon fra bestemmelsen i § 2, annet ledd, i midlert. lov om fredning av saltvannsfisk	566	
Forordn. om forskrifter for luftvernsmessig opptreden	566	
Skr. om vedtekt til bygningslovens § 93 for Trondheim	570	
Forordn. om omsetning av pelsdyrskinn	571	

Forordning. (Arbeidsdepartementet.)

3 juni.

Forskrifter i henhold til lov om motorvogner av 20 februar 1926.

Fra 1 juli 1942 gjelder følgende:

A. Til kapitel I i loven.

Motorvogners størrelse, innretning og utstyr.

§ 1. Motorvogn som er over 2 m bred, eller som med full last har et største akseltrykk på over 2 tonn, må en ikke uten særskilt tillatelse bruke på veg eller gate som er åpen for

- 3 juni. alminnelig ferdsl. Er slik tillatelse gitt for akseltrykket, må dette aldri være større enn fastsatt i tillatelsen. Står 2 aksler nærmere hverandre enn 2,5 m, regnes akseltrykket lik summen av trykket på begge disse aksler.

Særskilt tillatelse etter bestemmelsene foran gir:

- a. Ordføreren — eller den som ordføreren gir fullmakt til det — for vogn som bare skal brukes innen en by (eller ladested med eget kommunestyre),
- b. overingeniøren for vegvesenet — eller den som han gir fullmakt til det — for vogn som skal brukes innen enkelt fylke (byene i fylket medregnet),
- c. vegdirektøren — eller den som han gir fullmakt til det — for vogn som skal brukes innen 2 eller flere fylker.

I de tilfelle som er nevnt under b og c, kan politiet etter avtale med overingeniøren for vegvesenet gi foreløpig kjøretillatelse, jfr. § 20, nest siste ledd, men må da sørge for at dispensasjonssøknad straks blir sendt til vedkommende myndighet.

For by eller enkelt fylke eller for enkelte vegstrekninger kan de myndigheter som er nevnt under a og b, i særlige tilfelle og eventuelt på nærmere vilkår, gi alminnelig tillatelse til å bruke motorvogn med større bredde eller større akseltrykk enn fastsatt i disse forskrifter. Om dette skal vegdirektøren straks ha melding.

Den myndighet som har gitt tillatelsen etter denne paragraf, kan ta den tilbake.

Alle avgjørelser kan påankes til Arbeidsdepartementet. Den bestemmelse som er truffet, står ved makt til saken er avgjort.

§ 2. Alle motorvogner som er registrert eller som skal kunne brukes her i riket, må ha luftgummiringer.

Dog kan motorvogn som har vært registrert her i riket før og som har akseltrykk over 3 600 kg, ha halvpneumatiske ringer (luftkjerneveringer) av godkjent type eller ringer av annen type som måtte være godkjent.

Vegdirektøren gir nærmere bestemmelser om ringdimensjoner og godkjenner de ringtyper som er nevnt foran.

De myndigheter som er nevnt i § 1, kan gi dispensasjon fra bestemmelsene i denne paragraf. § 1, siste ledd, får tilsvarende anvendelse.

§ 3. Når snøkjetting brukes, jfr. trafikkreglenes § 5, må avstanden mellom tverrlenkene i kjettingen ikke være større enn at én lenke alltid ligger fast mot kjørebanelen.

Under kjøring på snø- eller isdekket veg skal snøkjetting alltid medføres.

Vegdirektøren kan helt eller delvis forby snøkjetting som 3 juni. skader kjørebanen i utrenngsmål.

§ 4. Motorvogn skal ha to bremses og av disse skal iallfall den ene virke direkte på hjulene. Bremsene på et hjulpar skal virke like sterkt på hvert hjul.

En av bremsene skal kunne stenges fra førerplassen.

For vogner som ikke har bremses på alle hjul, skal bremsene være helt atskilt, mens de for vogner med bremses på alle hjul kan være sammenbygd, men i så fall med betjeningsorganene atskilt.

For tohjulte motorsykler kreves bare én bremse.

Bremses som opprinnelig har hørt til motorkjøretøyet utstyr, må holdes i full stand og ikke frakobles — helt eller delvis — uten samtykke av den bilsakkyndige.

Hovedbremsen (fotbremsen) skal kunne stanse vognen med full last på vanlig sommerføre og horisontal veg og med 35 km fart i timen på en lengde av:

- a. høyst 19 m (retardasjon $2,5 \text{ m/sek.}^2$) for vogner som ikke har bremses på alle hjul,
- b. høyst 14 m (retardasjon $3,5 \text{ m/sek.}^2$) for vogner med bremses på alle hjul.

Parkeringsbremsen (håndbremsen) skal kunne stanse vognen med full last på vanlig sommerføre og horisontal veg og med 35 km fart i timen på en lengde av høyst 32 m (retardasjon $1,5 \text{ m/sek.}^2$).

Om bremses for tilhenger se § 12.

§ 5. Motorvogn skal ha:

- a. To fjernlys. Lyktene for fjernlyset skal stå jevnhøyt, en på hver side, og kaste hvitt eller gullig lys på vegen, så denne er jevnt belyst minst 100 m framover. Lyktene skal stilles slik at hovedlysbunten for fjernlyset får noen helling nedad. Lyspære ikke over 35 watt. Uten tillatelse fra vegdirektøren må sentrum av lyktene ikke stå høyere enn 1,10 m over vegbanen.

På to- og trehjulte motorsykler kreves bare ett slikt fjernlys. Motorsykkel med sidevogn skal ytterst på sidevognen ha et markeringslys som ikke må blende. Trehjulte motorsykler som er bredere enn 1 m, skal på hver side ha et markeringslys som ikke må blende.

- b. To nærlys av utførelse som vegdirektøren har godkjent, og som kaster hvitt eller gullig lys på vegen, så denne er belyst minst 25 m framover. De må være slik avskjermet at de ikke blander den møtende trafikk.

På to- og trehjulte motorsykler kreves bare ett slikt nærlys.

3. juni.

De lys som er nevnt under a og b, skal ha tilstrekkelig sidespredning.

- c. Baklys som skal være rødt, og som uten å blende må være synlig minst 100 m borte.

Baklykten må ha rødt — ikke rødmalt — glass eller være utstyrt på annen måte som vegdirektøren særskilt har godkjent. Det tilrådes å anvende to forskriftsmessige — helt like — baklykter som begge anbringes like høyt over vegbanen og i like stor avstand til begge sider av vognens lengdeakse.

Motorkjøretøyer og tilhenger skal fra et tidspunkt som nærmere fastsettes av Arbeidsdepartementet, være utstyrt med et rødt refleksglass («kattøye») bak av utførelse som vegdirektøren har godkjent.

- d. Nummerskiltlys. Det bakre kjennemerke skal belyses jevnt med hvitt lys så det er lett å lese minst 20 m borte. Lykten skal ha hvitt glass eller være utstyrt på annen måte som vegdirektøren særskilt har godkjent.

De lys som er nevnt under c og d, må ikke kunne slokkes med mindre de lykter som belyser vegen framover, også de som er nevnt nedenfor under e, h og i, samtidig slokkes.

Om lys for «lett motorkjøretøy», tilhenger og traktor se også §§ 11, 12 og 13.

Motorvogn kan ha:

- e. Parkeringslys når de ikke blander.
f. Stoppesignallys når fargen er rødgul og det ikke blander.

Motorvogn med største kjørefart over 20 km i timen skal fra et tidspunkt som Arbeidsdepartementet fastsetter være utstyrt med stoppsignallys.

- g. Retningssignallys (retningsvisere) av utførelse som vegdirektøren har godkjent.

Motorvogn skal fra et tidspunkt som Arbeidsdepartementet fastsetter være utstyrt med retningssignallys (retningsvisere) av utførelse som vegdirektøren har godkjent.

- h. Søkelys når det er koblet slik at det ikke kan tennes uten at baklyset og enten fjern- eller nærlyset samtidig brenner.

- i. Grøftelys — tåkelys — når det står fast — lavere enn forlyktene —, har glass med sterk sidespredning, er rettet nedad og ikke blander. Grøftelys — tåkelys — må bare brukes sammen med fjernlys, nærlys eller parkeringslys. Anvendes to tåkelys anbrakt på hver sin side av vognen, behøver ikke annet lys foran å være tent under kjøring i tåke.

- j. Ryggelys når det er hvitt eller gullig, er rettet godt nedad og bare kan innkobles når gearet står i revers.

k. Kulørte lys på rutebil (dog ikke grønne, røde eller blå) 3 juni.
og transparente eller belyste skilter med rutenummer og
rutens navn. De lys og skilter som er nevnt her, må være
godkjent av den myndighet som har gitt rutetillatelsen.

Svakt belyste skilter med firmanavn, reklame o. l. kan
brukes når de vender ut til siden. De må være godkjent
av den bilsakkyndige.

Reservelamper for fjernlys, nærllys, baklys, nummerskilt-
lys og for de påbudte markeringslys skal alltid være til stede
i vognen. Likeledes nødvendige reservesikringer.

Alle lykter og utvendige lys skal være solide og mest
mulig støvtett utført og holdes rene og i orden. Også den
øvrige del av lysanlegget skal være forsvarlig utført og holdes
i god stand til enhver tid.

For motorvogner som er registrert tidligere, kan den bil-
sakkyndige gi en rimelig frist til å bringe lysanlegget i sam-
svar med disse forskrifter.

De forskrifter om blinding m. v. av bilers lys, som gis
av vedkommende myndigheter som luftvernet er underlagt,
gjelder uansett det som er fastsatt i denne paragraf.

§ 6. Motorvogn skal ha:

Ett eller flere signalhorn som gir en tilstrekkelig, men
ikke overdrevet kraftig — og heller ikke ubehagelig — lyd av
jevn tonehøyde. Lydstyrken fastsettes av vegdirektøren.

Anvendes flere signalhorn, skal de lyde samtidig.

Politivogner og militær-, ambulanse- og sykevogner kan
ha andre varselsapparater foruten det nevnte signalhorn.

§ 7. Alle lukkede personbiler (herunder biler med såkalt
solskinnstak) med sitteplass for minst 10 passasjerer skal
være utstyrt med hensiktsmessig anbrakt brannsløkkingsappa-
rat av type som vegdirektøren har godkjent, og må ha nød-
utgang etter nærmere bestemmelse av vegdirektøren.

§ 8. Motorvogn skal ha en innretning som sikrer mot at
uvedkommende setter vognen i gang.

Som tilfredsstillende i så måte regnes f. eks.: at dørene
på en lukket vogn kan låses; at en kan låse skjaltarmen, ten-
ningsbryteren når strømmen er brutt, påslippingskranen på
dampdrevne vogner eller strømbryteren på elektrisk drevne
vogner.

§ 9. Motorvogn skal være innrettet slik at det fra fører-
plassen er utsikt fram og til sidene. Videre skal den ha vindus-
pusser og speil så føreren alltid har tilstrekkelig utsikt bak-
over. Når frontruten er delt og går fram i en spiss, skal det
være to vinduspussere.

Hvor det finnes påkrevd, kan politiet i samråd med den
bilsakkyndige påby signalanordning av type som vegdirek-

3 juni. tøren har godkjent og som virker automatisk når vognen rygger eller ruller bakover.

Før to- og trehjulte motorsykler kreves ikke speil.

På lastebiler må midten av lasteplanet regnet fra bakkant av føreriset, ikke ligge bak bakakselsentret uten tillatelse av de myndigheter som er nevnt i § 1. På varevogner med nyttelast inntil 1 000 kg må midten av varerommet (lasteplanet) ikke ligge mer enn $\frac{1}{20}$ av akselavstanden bak bakakselsentret uten tillatelse av de myndigheter som er nevnt i § 1.

§ 10. På en lastebil må selv for enkelt gang ikke befordres flere enn 8 personer uten at vognen i den anledning er forevist for politiet, som kan kreve den utstyrt på en måte som den bilsakkyndige særskilt har godkjent for det bruk. Politiet gir i tilfelle vognkortet fornøden påtegning.

Fører av lastevogn som — selv for enkelt gang — befordrer flere enn 8 personer, må ha førerkort for offentlig personbefordring.

§ 11. For motorsykler gjelder reglene i disse forskrifter så langt de kan anvendes og ikke annet er bestemt.

Vegdirektøren kan fastsette at merker og modeller av kjøretøyer med motor som ikke har større slagvolum enn 150 kubikkcentimeter, og med plass for bare én person, skal regnes for «lette motorkjøretøyer».

For slike motorkjøretøyer gjelder følgende særregler: Forlyset (se § 5) kan være konstant når det ikke virker blendende, og må kunne kaste lys på vegen minst 30 meter fremover. Baklyset kan erstattes med et rødt refleksglass («kattøye»). Nummerskiltlys kreves ikke. Det kreves bare kjennermerke bak på vognen (se § 22). Garanti etter motorvognlovens § 11 er ikke nødvendig med mindre motorens slagvolum er over 70 cm³. For lette motorkjøretøyer som er særskilt innrettet for og som benyttes av invalider, er garanti dog ikke nødvendig.

Den som skal føre lett motorkjøretøy trenger ikke førerkort, men må ha fylt 16 år. Personer som politiet har tatt førerkortet fra, som har vært ilagt straff for beruselse eller som av annen grunn ikke kan få førerkort, kan dog ikke føre lett motorkjøretøy.

Lett motorkjøretøy kan bare registreres for 1 person og må ikke anvendes i forbindelse med tilhengervogn uten særskilt tillatelse av de myndigheter som er nevnt i § 1. På tohjulet lett motorkjøretøy må ikke settes varekasse.

§ 12. Tilhenger til motorvogn. Tilhenger til motorvogn kan brukes uten særskilt tillatelse når den med full last ikke

veier mer enn 1 000 kg, ikke er bredere enn motorvognen og 3 juni. ikke mer enn 1,90 meter bred.

Annen tilhenger må ikke brukes på offentlig veg eller gate uten skriftlig tillatelse som gis av samme myndigheter og på samme måte som fastsatt i § 1 og innføres på vognkortet.

Tillatelse må bare gis når kjøringen ikke antas å volde særlig ulempe for den øvrige ferdsel.

Tillatelse til å kjøre med tilhenger uten bremse bør i alminnelighet begrenses til å gjelde for tilhenger som med full last ikke veier mer enn $1,25 \times$ motorvognens vekt uten last. Den dispenserende myndighet kan alltid kreve at tilhenger som veier mer enn 3 tonn med full last, skal ha godkjent bremseanordning.

Framlykter (se § 5) og signalhorn (se § 6) kreves ikke, men derimot baklykt og nummerskiltlys (se § 5). Politiet kan dog i særlige tilfelle (f. eks. under tømmerkjøring delvis på skogsveger) frita tilhenger for å ha baklykt og nummerskiltlys. Det skal da anbringes et rødt refleksglass («kattøye») bakerst på tilhengeren.

Garanti etter motorvognlovens § 11 (eller § 28 for vogner som hører hjemme i utlandet) skal også omfatte tilhenger.

For øvrig gjelder reglene i motorvognloven og disse forskrifter så langt de kan anvendes.

Det som er fastsatt om tilhenger i disse forskrifter, gjelder også for tilhengerslede og tilhenger til registrert traktor så langt det kan anvendes.

§ 13. *Traktor.* Traktor må under kjøring på offentlig veg ikke ha hjul eller lignende som skader vegbanen.

For traktor som skal brukes til transport på offentlig veg eller gate gjennom lengre tidsrom, gjelder følgende regler:

- a. Tillatelse fra de myndigheter som er nevnt i § 1 er nødvendig.
- b. Dersom traktoren ikke kan kjøre med større fart enn 30 km pr. time, kan forlyset være konstant når det ikke blander. Det må kunne kaste lys på vegen så føreren kan se minst 15 meter framover.
- c. Bremsene skal være godkjent av vegdirektøren.
- d. For øvrig gjelder reglene i motorvognloven og disse forskrifter så langt de kan anvendes.

I tilfelle av tvist om forståelsen av uttrykket «lengre tidsrom» avgjør vegdirektøren spørsmålet.

3. juni.

B. Til kapitel II i loven.

*Melding, undersøkelse og registrering av motorvogn.**Prøvenummer.**Melding av motorvogn.*

§ 14. Den melding som er påbudt i lovens § 8, skal skrives på et av Arbeidsdepartementet fastsatt skjema som fåes hos politiet.

Forandringer i de opplysninger som er gitt om en registrert vogn, f. eks. når den er ombygd eller har skiftet gummidimensjon, skal straks meldes til registreringsmyndigheten som sender meldingen videre til vegdirektøren.

§ 15. I alminnelighet skal motorvogn registreres for den totalvekt som vegdirektøren fastsetter. Er totalvekt ikke fastsatt, bestemmes den av den bilsakkyndige etter skjønn. Vegdirektøren fastsetter lufttrykket og største tillatte belastning for luftgummiringer.

For at lastebil skal kunne registreres for 3 personer i føreriset, må dette være minst 1,56 m bredt — målt 20 cm foran ryggputen. Vanlige personbiler kan registreres for 3 personer i føreriset når dette er minst 1,36 m bredt og gearstang eller håndbremsstang ikke raker opp fra golvet i førerrommet.

Motorvogn må ikke kjøres eller av eieren (brukeren) tiltales kjørt med større last eller med flere passasjerer i vogn eller førerise enn den er registrert for.

Undersøkelse av motorvogn.

§ 16. Undersøkelse for registrering skjer til tid og sted som den bilsakkyndige bestemmer.

Eier eller bruker av motorvogn plikter å rette seg etter de pålegg som politiet eller den bilsakkyndige gir om fremstilling av vognen til ny kontroll.

§ 17. Foreligger det ved meldingen tilfredsstillende attest fra bilsakkyndig i politiets eget eller i annet distrikt, kan vognen registreres uten ny undersøkelse såfremt det ikke finnes særlig grunn til å forlange sann.

Politiet skal straks melde slik registrering til den bilsakkyndige og til vegdirektøren.

§ 18. Ved undersøkelse etter lovens §§ 9 og 10 skal bedømmes om det er iaktatt som er fastsatt om vognkonstruksjon og utstyr i kapitel I i loven og i de forskrifter som er gitt med hjemmel der.

Den sakkyndige skal så vidt mulig overbevise seg om at de opplysninger som er gitt i meldingen, er riktige. Til denne

kontroll brukes de oppgaver som foreligger fra fabrikken eller eventuelt i pålitelige håndbøker. 3 juni.

Vekt- og hjultrykkoppgaver kontrollerer den sakkyndige ved etterveiling hvis dette ansees nødvendig. Veieseddel plikter vogneieren i tilfelle å skaffe.

Deretter prøvekjøres vognen. Den skal om det forlanges, være fullt lastet.

§ 19. Finner den sakkyndige at vognen tilfredsstiller lovens bestemmelser og de gitte forskrifter, bevitnes dette i en attest som skrives på fastsatt skjema og sendes til politiet sammen med mulige andre opplysninger. Den bilsakkyndige underretter i tilfelle samtidig eieren om størrelsen av eventuelle avgifter og hvor de skal betales.

Vegdirektøren kan godkjenne visse merker og modeller av nye motorkjøretøyer (typegodkjenning). Når slik godkjenning er gitt, er det ikke nødvendig at politiet krever vognen fremvist for den bilsakkyndige når den blir registrert første gang.

§ 20. Registrering av motorvogn. Når garanti etter lovens § 11 er deponert, oppgir politiet til eieren hvilket kjennemerke motorvognen vil få. Deretter fremstilles vognen med skiltene påsatt for den bilsakkyndige, som foretar undersøkelse som nevnt i lovens § 9. Når det foreligger tilfredsstillende attest fra den bilsakkyndige samt bevis for at eventuelle avgifter etter lovens § 22, post 1 og § 34, første ledd er betalt, gir politiet kjøretillatelse (vognkort) og registrerer vognen.

Politiet kan i samråd med den bilsakkyndige fravike den foran fastsatte fremgangsmåte når særlige grunner gjør det ønskelig.

Registrering må ikke finne sted før eventuell tillatelse etter §§ 1, 2, 12 eller 13 er gitt. Tillatelsen skal påføres vognkortet. Politiet kan dog etter avtale med overingeniøren for vegvesenet registrere vognen foreløpig under det forbehold at tillatelse blir innhentet snarest mulig, jfr. § 1, 3 ledd.

Om lett motorkjøretøy se § 11.

§ 21. Kjennemerkene skal bestå av bokstav og nummer slik at fylkene betegnes med følgende bokstaver:

Oslo by	A
Østfold	B
Akershus	C
Hedmark	D
Opland	E
Buskerud	F
Vestfold	Z
Telemark	H

3 juni	Aust-Agder	I
	Vest-Agder	K
	Rogaland	L
	Bergen by	O
	Hordaland	R
	Sogn og Fjordane	S
	Møre og Romsdal	T
	Sør-Trøndelag	U
	Nord-Trøndelag	V
	Nordland	W
	Troms	X
	Finnmark	Y

Om kjenningsbokstaven Q, se § 53.

I fylker med flere politidistrikter bestemmer vegdirektøren hvilke nummerserier skal brukes i hvert distrikt.

På motorvogn som brukes til personbefordring i rute-trafikk, skal kjennemerkene foran og bak på vognen forsynes med betegnelsen: Rutevogn.

På motorvogn som med særskilt tillatelse i henhold til motorvognloven brukes til ervervsmessig personbefordring uten rute, skal bakre kjennemerke forsynes med ordet: Leievogn.

På motorvogn for personbefordring som er anvist offentlig holdeplass av politiet, skal bakre kjennemerke være forsynt med betegnelsen: Drosje.

Politiet i det distrikt hvor vognen er registrert, kan frita vogneieren for å ha de påskrifter på kjennemerkene som er nevnt ovenfor når særlige grunner taler for det.

Betegnelsen: Rutevogn, Leievogn eller Drosje anbringes på kjennemerket under bokstaven og tallet. Det skal anvendes vertikal «jernskrift» med 45 mm høye bokstaver, 10 mm strektykkelse og av samme utførelse som påskriften på kjennemerket for øvrig. Minste høyde av vedkommende skilt blir 180 mm. Det må ikke uten særskilt tillatelse fra politiet treffes noen anordning ved skiltet, hvorved de betegnelser som er nevnt foran leilighetsvis kan fjernes eller skjules.

Motorvogn kan også ha nasjonalitetsmerke.

Motorvogn som tilhører offisielt anmeldt medlem av Corps diplomatique her, kan dessuten være merket med bokstavene CD.

§ 22. Kjennemerke skal anbringes både foran og bak på vognen. Kjennemerkene skal være rektangulære, utført av rustfrie, tilstrekkelig stive metallplater og ha svarte typer i vertikal «jernskrift» på hvit bunn, ikke blank metallisk. Se figurene nedenfor:

3 juni

B-18765**C-4032**

Typene gis følgende størrelse i mm:

for automobiler:

høyde	90
minste bredde	45
(unntagen I og ett-tall)	
strektykkelse	15
minste innbyrdes avstand	10
minste avstand til skiltets kant	15

for motorsykler:

(med eller uten sidevogn)	
høyde	60
minste bredde	30
(unntagen I og ett-tall)	
strektykkelse	10
minste innbyrdes avstand	5
minste avstand til skiltets kant	10

Dersom typene er opphøyet, må de ikke være høyere enn 1,5 mm.

På automobiler settes kjenningsbokstaven foran tallet med en strek 15 mm tykk og 20 mm lang mellom bokstaven og tallet i halv høyde. På motorsykler settes kjenningsbokstaven på bakskiltet over tallet. På forskiltet settes bokstaven foran tallet med strek 10 mm tykk og 15 mm lang mellom bokstaven og tallet.

Skiltenes minste høyde i mm er:

for automobiler	120
for motorsykler:	
forskilt	80
bakskilt	150

Kjennemerkene kan også utføres i transparent.

3 juni. På tilhenger for motorsykkel anbringes samme kjennermerke bak som motorsykkelen har, dersom tilhengeren dekker kjennemerket på motorsykkelen.

Vegdirektøren kan godkjenne kjennemerker av annen størrelse og annet utseende enn foran nevnt.

Nasjonalitetsmerket må i tilfelle anbringes slik at det virker som et eget, ovalt skilt og må ikke komme innenfor kjennemerkets kanter, liksom det ikke må settes umiddelbart inntil sidene av dette.

Om lett motorkjøretøy se § 11.

§ 23. Skiltene skal anbringes på iøynefallende sted og så høyt som kjøretøyets konstruksjon med rimelighet tillater, slik at de minst mulig skvettes til av søle m. v.

De bilsakkyndige kan om nødvendig kreve at det skal anbringes beskyttelsesskjermer som så vidt mulig hindrer skvett på skiltene og baklykten.

Kjennemerket foran på motorsykkel skal anbringes i sykkelens lengderetning og ha kjenningsbokstav og nummer på begge sider.

Andre kjennemerker skal settes vinkelrett på vognen.

§ 24. Skiltene må ikke kunne klappes om og må aldri dekkes. De må ikke stå under bagasjebæreren eller slik at bagasjebærer, støtfanger eller lignende skjuler dem. Står bakskiltet ved siden av koffert eller lignende, så det ikke kan leses fra et punkt som ligger i forlengelseslinjen av bilens motsatte side og 5 meter bakenfor skiltets plan, må det være to bakskilt. På varevogn med lukket varerom skal bakskiltet stå over bakkøren eller på et tilsvarende sted. Dersom motorsveiven skjuler forskiltet, må den under fart henges opp i en stropp. Skilter og baklykt skal til enhver tid være i slik stand at kjennemerket lett kan leses.

§ 25. Dersom et kjennemerke må fornyes, meldes dette til vedkommende politimyndighet som lar det nye skilt besiktige. Det kasserte innleveres samtidig.

Kjennemerker som inndras etter §§ 10, 21 og 23 i motorvognloven eller som innleveres fordi vognen ikke skal brukes en tid framover, skal politiet på forlangende oppbevare og levere tilbake når vognen på nytt tas i bruk. Ved utløpet av kalenderåret etter det hvori skiltene ble levert inn, kan politiet tilintetgjøre dem.

Skilter som innleveres til politiet fordi vognen skal slettes på vedkommende eier i registret, skal politiet på forlangende oppbevare og levere tilbake til eieren, når denne søker om å registrere motorvogn. Etter seks måneder kan politiet tilintetgjøre dem. Går motorvogn over til annen eier i samme

politidistrikt, kan politiet fastsette at kjennemerkene skal følge vognen. 3 juni.

Politiet kan forlange nye skilter, hvis de gamle ikke lenger er i tilfredsstillende og forskriftsmessig stand eller ikke passer inn i nummersystemet.

Reglene i denne paragraf kan politiet fravike med departementets samtykke i særlige tilfelle.

Provenummer.

§ 26. Politiet kan tildele årsprøvenummer eller låne ut prøvenummer for kort tid til bruk under flytning, prøving, demonstrasjon eller registrering av motorvogn. Det er forbudt å kjøre med prøvenummer på motorvogn som ikke er i forskriftsmessig stand og i overensstemmelse med gjeldende regler bl. a. med hensyn til bredde, vekt og hjulringer.

Før prøvenummer for kort tid blir lånt ut, kan politiet forlange at det deponeres et passende beløp til sikkerhet for riktig betaling av avgiften og for eventuell selvassurans, og videre at vognen skal være godkjent av den sakkyndige og at bevitnelse for dette skal medbringes og vises fram.

Prøvenummer skal til enhver tid ha politiplombe.

§ 27. For prøvenummer skal det deponeres garanti etter reglene i motorvognlovens § 11.

§ 28. Årsprøvenummer må bare benyttes i nærvær av innehaveren eller en av hans funksjonærer. Denne bestemmelse gjelder ikke for transport av solgt motorvogn til registreringsstedet.

§ 29. Prøvenummer skal ha hvite typer på rød bunn. For øvrig gjelder med hensyn til typer, størrelse og anbringelse reglene for alminnelig kjennemerke.

§ 30. Prøvenummer skal innen utgangen av august måned hvert år vises fram for politiet eller etter dettes bestemmelse for den sakkyndige eller lensmannen. Samtidig skal vises fram kvittering for at vegavgift (og kontrollavgift) for året er betalt.

§ 31. Politiet kan inndra prøvenummer etter utløpet av hvert år og for øvrig når som helst for kortere eller lengre tid i tilfelle av misbruk, f. eks. ved at det anvendes under kjøring med vogn som ikke er forskriftsmessig.

§ 32. Etter hvert som årsprøvenummer utdeles eller inndras, sendes meddelelse til vegdirektøren og den bilsakkyndige.

Når prøvenummer meldes tapt, tildeler politiet vedkommende nytt prøvenummer. Den avgift som måtte være betalt

3. juni. for det gamle prøvenummer, gjelder også for det nye. Det tapte nummer skal stå åpent i registret i et tidsrom av 6 år.

§ 33. Den som får tildelt eller lånt ut prøvenummer, bærer alle utgifter ved tildeling eller utlån, merking, kontroll m. m.

C. Til lovens kapitel III.

Fører kort og prøving av førere.

§ 34. Den som ønsker tillatelse til å føre motorvogn, må sende skriftlig søknad til den politimester som skal utstede fører kortet. Dette er i alminnelighet politimesteren på hjemstedet, men fører kort kan også utstedes av annen politimester når denne finner at det vil være forbundet med uforholdsmessig ulempe å søke fører kort på hjemstedet. Søknaden skal skrives på et av Arbeidsdepartementet fastsatt skjema og de attester m. v. som er nevnt i skjemaet skal følge med. Politiet kan forlange at søkeren skal møte personlig.

§ 35. Dersom de dokumenter som er nevnt i søknadsskjemaet og mulige andre opplysninger som er innhentet, er tilfredsstillende, sendes søknaden med lægeattesten og fotografiet til den bilsakkyndige som foretar den prøve som er foreskrevet i lovens § 15 til tid som den sakkyndige bestemmer.

§ 36. Prøve avlegges særskilt for de forskjellige klasser av motorvogner etter følgende inndeling:

1. Motorvogn drevet med forbrenningsmotor.
2. » » » elektromotor.
3. » » » dampmaskin.
4. » » » mulige andre driftsmotorer.
5. Motorsykkel med eller uten sidevogn.

Fører kort for motorvogn med forbrenningsmotor gjelder også for motorvogn med elektromotor.

§ 37. Prøve for fører kort for motorvogn med forbrenningsmotor avlegges på håndsjaltet vogn, hvor sjalttestangen stikker opp fra gearkassen gjennom førerrommets golv.

Ønskes fører kort for flere klasser, må det avlegges prøve i hver enkelt klasse.

§ 38. Prøven omfatter en teoretisk og en praktisk del. Ved den teoretiske prøve eksamineres søkeren i:

- a. motorvognens maskineri og innretning,
- b. lover og forskrifter som angår motorvognførere samt i trafikkreglene,
- c. hvordan en skal forholde seg under visse vanskelige forhold (eksempelvis når hjulene glir, ved ildsfare, ulykkestilfelle m. v.).

3 juni.

Den praktiske del omfatter:

- d. undersøkelse av bremsar og styreinnetninger m. v., skifting av lyspærer, igangsetting av motoren, start, vendinger, rygging, stansing og igangsetting av vognen i motbakke,
- e. en prøvetur dels på fri veg og dels på sterkt beferdete steder.

§ 39. Den som søker tillatelse til å føre motorvogn for offentlig personbefordring, må bestå en ny særlig grundig både teoretisk og praktisk prøve. Resultatet skal meldes til politiet og tilføyes på førerkortet.

Før denne prøve må føreren legge fram bevis for at han har kjørt motorvogn minst 6 måneder i de siste 2 år. Politiet kan også kreve ny lægeattest og ny edruelighetsattest.

Føreren må videre gi skriftlig erklæring om at han kjenner de lovregler som gjelder om pliktmessig avhold fra alkoholnyttelse for personer i visse stillinger.

Bestemmelsene foran gjelder også for personer som skal føre sykevogn eller andre motorvogner som regelmessig benyttes i samme øyemed, eller som skal føre brannvogn.

§ 40. Ledsager under øvelseskjøring må ha kjørt motorvogn stadig i minst 3 år. Dette gjelder hvor særlige regler etter motorvognlovens § 15, 9 ledd, ikke er fastsatt.

Ved kjøring til førerkort skal den bilsakkyndige ta plass ved siden av føreren. Under sånn kjøring anses den som kjører vognen som fører.

Under øvelseskjøring og under kjøring til førerkort må ledsageren eller den bilsakkyndige ha anledning til å bruke en av vognens bremsar uten vanskelighet og ha tilstrekkelig utsikt bakover.

For motorsykler ordnes prøven på beste måte etter sykkelens art.

§ 41. Har en søker ikke bestått prøven, kan han først avlegge ny prøve etter en tidsfrist som den bilsakkyndige fastsetter.

Den nye prøve må foretas av den samme sakkyndige som foretok den første prøve. Herfra kan unntakelse gjøres i særlige tilfelle, f. eks. når søkeren har flyttet til et nytt politidistrikt eller når det er flere sakkyndige i samme distrikt.

§ 42. Er prøven bestått, utsteder politiet førerkort som skal inneholde:

- a. Kortets nummer.
- b. Førerens navn, fødselsdag, fødested og bopel.
- c. Førerens fotografi som stemples av politiet og forsynes med kortets nummer.

3 juni. Førerkort — også for offentlig personbefordring — utstedes bare for den klasse som prøven er avlagt for.

Førerkortet kan i særlige tilfelle begrenses til f. eks. bare å gjelde:

1. For kjøring med bestemt vogn hvis fabrikat og understellnummer angis.
2. For kjøring med vogn som har nærmere angitt særskilt utstyr.
3. Når føreren bruker briller av en bestemt styrke.
4. For et bestemt tidsrom kortere enn det som er vanlig for førerkort og med forbehold om ny lægeundersøkelse før det i tilfelle fornyes.

Om begrensningen gis førerkortet påtegning. Slike begrensede førerkort skal ha annen farge enn alminnelige førerkort.

§ 43. Den som ønsker sitt førerkort fornyet når det er utløpet (5 år), må sende skriftlig søknad til den politimester som skal fornye kortet. Dette er i alminnelighet politimesteren på hjemstedet, men førerkort kan også fornyes av annen politimester når denne finner at det vil være forbundet med uforholdsmessig ulempe å fornye kortet på hjemstedet. Dersom førerkort søkes fornyet utenfor hjemstedet, må det legges fram vitnesbyrd fra politiet på hjemstedet om at søkeren er pålitelig og edruelig og at politiet for sin del ikke finner ham uskikket til fører. Dersom politiet krever det, skal det også legges fram ny lægeattest for syn, hørsel og helse og nytt fotografi. Ny lægeattest skal alltid fremlegges når søkeren er over 50 år eller skal bruke briller under kjøring, jfr. § 42, punkt 3 foran. Den bilsakkyndige avgjør på grunnlag av de fremlagte vitnesbyrd om det skal avlegges ny prøve eller om førerkortet kan fornyes uten slik prøve.

Til fornyelse av den bilsakkyndiges eget førerkort kreves ikke ny prøve og heller ikke vitnesbyrd om at han har holdt sin kjøreferdighet ved like så lenge vedkommende innehar stillingen som bilsakkyndig.

§ 44. Førerkort må fornyes senest 1 år etter at det er utløpet. Blir det fornyet i de siste 6 uker av de 5 år det gjelder for, skal den nye 5-års periode regnes fra utløpet av den gamle. Fornyes det tidligere, skal den nye 5-års periode regnes fra den dag fornyelsen fant sted. Det samme gjelder hvis førerkortet blir fornyet i respittåret.

Blir førerkort utvidet til offentlig personbefordring regnes det opprinnelige førerkort samtidig fornyet for vedkommende klasse.

Er førerkort utvidet til ny klasse, gjelder det i den nye

klasse i 5 år fra utvidelsen og kan fornyes der i det derpå 3 juni. følgende år, selv om dets gyldighet er utløpet i den opprinnelige klasse.

D. Til kapitel IV i loven.

Kjøring med motorvogn.

§ 45. Tillatelse etter lovens § 19, siste ledd, til for enkelt gang å kjøre motorvogn på veger hvor slik kjøring ellers ikke er lovlig, må ikke gis dersom søkeren er nektet tillatelse av høyere myndighet. Som høyere myndighet i forhold til lensmann og tilsynsmann anses overingeniøren for vegvesenet og i forhold til dem alle, fylkesmannen.

Utgifter til tjenstlig melding som anses nødvendig ved tillatelse etter lovens § 19, siste ledd, bæres av den som får tillatelsen.

Om forbud mot å kjøre med større akseltrykk enn tillatt og mot å overbelaste vognen, se § 1, første ledd, og § 15, tredje ledd.

E. Til kapitel V i loven.

Avgifter av motorvogn som hører hjemme i riket.

(Herom henvises til de årlige avgiftsvedtak og de regler som Arbeidsdepartementet har gitt for innkreving m. v.)

F. Til kapitel VI i loven.

Motorvogn som hører hjemme i utlandet.

§ 46. Ved den melding til tolloppsynet som er påbudt i lovens § 27, skal foruten de i lovens § 27 b nevnte vitnesbyrd legges fram:

a. Oppgave over vognens bredde og dens vekt i fullt lastet stand. Er vekten over 2,5 tonn, oppgis også største akseltrykk (herfra unntatt personbiler med inntil 8 sitteplasser). Er bredden eller akseltrykket større enn fastsatt i § 1, første og annet ledd, i disse forskrifter, må en skaffe særskilt tillatelse etter samme paragraf.

b. Norsk, utenlandsk eller internasjonalt førerkort for den eller de personer som oppgis å skulle føre vognen.

§ 47. For erstatningsansvar skal det stilles garanti av samme innhold og omfang som fastsatt i lovens § 11. Er garantien ikke stilt på forhånd som nevnt nedenfor, kan den ordnes ved tegning av ansvarspolise i Norsk forbund for ansvarsforsikring av utenlandske motorvogner (Carte d'Assurance, serie B).

Er ansvarsforsikring tegnet i utenlandsk selskap, godtas den dersom det forevises forsikringskort (Carte d'Assurance,

3 juni. serie A) utferdiget av det utenlandske selskap på vegne av Norsk forbund for ansvarsforsikring av utenlandske motorvogner. For danske, finske og svenske motorvogner er det tilstrekkelig at det forevises vognkort eller annen fyllestgjørende legitimasjon for at vognen er registrert i Danmark, Finland eller Sverige.

§ 48. For motorvogn som blir benyttet til personbefordring og for motorsykkel betales ikke særskilt avgift for bruk av vegene under opphold inntil 1 år. Dette gjelder også for tilhenger og sidevogn som blir benyttet i forbindelse med sånt kjøretøy.

For andre motorvogner skal betales 1 krone pr. dag.

Denne avgift bortfaller for motorvogn fra land hvor norsk motorvogn nyter samme begunstivelse. Avgiften betales til den myndighet som gir kjøretillatelsen. For vogn som kommer landevegen, skal avgiften være betalt før vognen får lov til å passere tollstasjonen. Innføres vognen med jernbane eller sjøverts, frigis den ikke før det foreligger kjøretillatelse.

Gummiavgift betales ikke for ringer som ved vognens ankomst til riket er montert på hjulene eller på reservehjul. Av ikke monterte ringer betales alminnelig avgift som tilbakebetales når ringene utføres igjen.

§ 49. Såfremt vognen ikke har tilfredsstillende kjennemerker, tildeles den kjennemerker i samsvar med lovens § 9 og disse forskrifters §§ 20—25. Har vognen ikke nasjonalitetsmerke og kan dens kjennemerker forveksles med våre, må den få norske kjennemerker.

Norske kjennemerker anbringes i tilfelle så vidt mulig utenpå vognens egne kjennemerker. Kjennemerkene betales av den som fører vognen inn.

§ 50. Uten særskilt gebyr skal det i tilfelle gis skriftlig kjøretillatelse eller legitimasjonskort. Tillatelsen eller kortet må alltid medføres under kjøringen, og skal på forlangende fremvises for de kontrollerende myndigheter.

§ 51. Når utenlandsk vogn passerer ut av riket, innleveres kjøretillatelsen eller legitimasjonskortet og eventuelt utleverte nummerskilter til tollvesenet (grensetollstasjoner, sjøtollsteder) eller hvis vognen utføres på jernbane, til stasjonsmesteren på innleveringsstasjonen. Hvis ikke all avgift er betalt, henvises den som skal utføre vognen til politiet, og vognen blir ikke utekspedert før avgiften er betalt.

G. Utstedelse av internasjonalt vognkort og førerkort.

§ 52. Kongelig norsk automobilklub og Norges automobilforbund har inntil videre rett til å utstede internasjonalt vognkort og førerkort for kjøring med motorvogn i de

fremmede land som til enhver tid er tilsluttet den internasjonale overenskomst om ferdsel med motorvogn. 3 juni.

Vognkortet og førerkortet må for å være gyldige forsynes med behørig påtegning av norsk politimyndighet.

§ 53. Internasjonalt vognkort kan utstedes når motorvognen tilfredsstiller de krav som er oppstilt i den internasjonale overenskomst, og det legges fram gyldig vognkort (for utenlandske vogner se nedenfor) samt bevis for at eventuelle vegavgifter m. v. er betalt.

Hører vognen hjemme i utlandet, må den først få norsk nasjonalitetsmerke og norske kjennemerker. Slike kjennemerker med kjenningsbokstaven Q kan tildeles av politiet i Oslo, Larvik, Kristiansand S., Stavanger, Bergen og Trondheim. Vegdirektøren bestemmer hvilke nummerserier hvert av disse politikamre skal bruke.

Om utførelse og anbringelse av kjennemerkene gjelder de alminnelige regler i disse forskrifter.

Angående undersøkelse av vognen henvises til motorvognlovens § 27 b.

De som utsteder internasjonalt vognkort for motorvogn som hører hjemme i utlandet, må sørge for at kjennemerker og nasjonalitetsmerke leveres tilbake snarest etter utløpet av gyldighetsfristen for vognkortet.

Internasjonalt førerkort kan utstedes når føreren har gyldig førerkort overensstemmende med motorvognlovens § 15, jfr. forskriftenes § 34.

Likeledes kan internasjonalt førerkort utstedes til personer som etter motorvognlovens § 27 f, jfr. § 15, kan få tillatelse til å føre motorvogn som hører hjemme i utlandet. Hvis førerkort ikke kreves i vedkommende hjemland, må det i stedet legges fram bevitnelse for at søkeren er over 18 år og har rett til å føre motorvogn i hjemlandet. Er det tvil om søkeren har fornøden kjøreferdighet, kan prøve forlanges avlagt for den bilsakkyndige.

§ 54. Til å dekke omkostningene ved utstedelse av internasjonalt vognkort og førerkort kan beregnes en godtgjørelse stor kr. 5 for hvert kort for norske og kr. 10 for andre motorvogner og førere.

Nasjonalitetsmerke og eventuelle kjennemerker bekoster vognens eier.

H. Til kapitel VIII i loven.

Forskjellige bestemmelser.

§ 55. Den i lovens § 34 nevnte årlige avgift for registrering og kontroll av motorvogner fastsettes inntil videre slik:

3. juni.
- a. For motorvogn som ikke bruker avgiftspliktig brensel og for alle årsprøvenummer for motorvogn kr. 15.
 - b. For motorsykkel som ikke bruker avgiftspliktig brensel og for alle årsprøvenummer for motorsykkel kr. 10.
 - c. For tilhenger til motorvogn kr. 5.

For sidevogn og tilhenger til motorsykkel betales ikke kontrollavgift.

Disse avgifter oppkreves og betales sammen med vegavgiften.

For duplikat av vognkort blir betalt til politiet kr. 2 som går inn i kontrollavgiftene.

§ 56. For førerprøve og førerkort betales:

- a. Prøving til førerkort for motorvogn, til førerkort for motorvogn i ny klasse eller til offentlig personbefordring med motorvogn og prøving for utvidelse av førerkort for motorsykkel til også å gjelde motorvogn kr. 15.
- b. Prøving til førerkort for motorsykkel med eller uten sidevogn, til utvidelse av sånt førerkort til å gjelde offentlig personbefordring med motorsykkel og prøving for utvidelse av førerkort for motorvogn til også å gjelde motorsykkel kr. 10.
- c. Fornyelse av førerkort (etter 5 år) uansett om det avlegges prøve eller ikke kr. 5.

Bestås ikke prøven, betales samme avgift for ny prøve.

De avgifter som er nevnt i denne paragraf, betales til politiet eller den som får fullmakt av politiet, før prøve foretas.

For duplikat av førerkort betales til politiet kr. 2, som går inn i kontrollavgiftene.

Foranstående forskrifter trer i kraft fra 1 juli 1942. Fra samme tidspunkt oppheves Arbeidsdepartementets forskrifter av 20 desember 1926.

Oslo 3 juni 1942.

Tormod Hustad.

- 4 juni.
- Nr. 1. Lov om forandring av midlertidig lov av 26 februar 1942 om tillegg til lov om fangst av hval av 16 juni 1939 § 2, 3 ledd.

§ 2, 3 ledd, i ovennevnte lov skal heretter lyde:

For tiden inntil 1 januar 1943 kan Handelsdepartementet også gi tillatelse til fangst av finnhval, seiwhal og spermhval på norsk sjøterritorium.

For fangsten av finnhval og seiwhal betales en avgift av 20 øre pr. kilo omsatt kjøtt.

For fangsten av spermhval betales en avgift av 10 øre pr. kilo hodesperm samt 5 øre pr. kilo spekk som hver hval utbringes til. 4 juni. Nr. 1.

Avgiften skal innbetales til det i hvallovens § 14, 2 ledd, omhandlede fond til dekning av utgiftene til kontrollen med fangsten og til undersøkelser av interesse for hvalfangsten ved Norges kyst.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

E. Blehr.

R. J. Fuglesang.

Lov om jakt.

4 juni.

Første kapitel.

Nr. 2.

Innhaldet i jaktretten.

§ 1. Der nokon har rett til jakt, kan han jaga, fanga eller fella og eigna til seg ville pattedyr og fuglar og ungane deira, likeeins kan han eigna til seg reiri og egg til ville fuglar. Unnantak kan fylgja av denne lovi eller onnor rettsfyresegn.

Andre kapitel.

§ 2. So langt ikkje anna fylgjer av lov har grunneigaren einerett til jakt og fangst på eigedomen sin.

§ 3. Overlet grunneigaren eigedomen sin til nokon annan til bruk, skal brukaren ha jaktretten, so framti ikkje anna er avtala. Tek grunneigaren atterhald om jaktretten, kan jakt ikkje drivast på åkeren og engi til brukaren i tidi frå og med 1 april til og med 1 september.

Jaktretten kan ikkje ved rettshandel eller på annan måte skiljast frå eigedomsretten til grunnen for lengere tid enn 10 år, utan når retten fylgjer bruksretten til eigedomen. Men når sameige vert utskift, kan det med samtykke frå Landbruksdepartementet når serlege grunnar talar for det, takast avgjerd om at retten til jakt skal halda ved å vera sams, heilt eller i nokon mon.

Jaktrett kan berre leigast bort i skriftleg avtale.

Jaktrett kan ikkje fremleigast uten samtykke frå grunneigaren.

Jaktrettshavar som overlet til andre enn den som brukar grunnen, å nytta jaktretten er ansvarleg for skade som jakti fører med seg for eigedomen til brukaren.

§ 4. Der det er sameige, her og den husbrukskog som er nemnt i lov frå 9 juni 1939, har alle med eigedoms- eller

4 juni. bruksrett til skog eller grunn i sameiga rett til jakt og fangst.
 Nr. 2. Det same gjeld dei som har rett til hamnegang eller slått i sameiga, so framt det frå gamal tid (bruk i alders tid) har vore drive jakt og fangst i samanheng med hamningi eller slått.

Kvar den som etter fyrre leden har rett til jakt og fangst i sameiga, kan med kunngjering ein månad føreåt på den måten som er vanleg på staden, kalla saman dei andre jaktrettshavarane til eit møte til val på eit styre på 3 mann til å ha styring med jakti og fangsten.

Fyresegnene i fyrre leden gjeld på tilsvarande måte når 3 eller fleire eigedomar har jaktretten isaman.

Har ein luteigar med jakt- og fangstrett overlate eigedomen sin til ein annan til bruk, kjem brukaren i samhøve med § 3 i staden for luteigaren, so framt ikkje anna er avtala.

§ 5. I ein privatålmønning har eigaren retten til jakt og fangst. Har ålmenningen fleire eigarar gjeld reglane i § 4.

Innbyggjarar av det distrikt som har bruksrett i privat ålmønning skal likevel ha rett til å driva jakt utan hund etter alt vilt so nær som bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr, rådyr og bjor.

§ 6. I bygdeålmønning har kvar eigar av eigedom som har bruksrett i ålmenningen, rett til å driva jakt og fangst so nær som jakt etter bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, rådyr, dådyr og bjor; det same gjeld dei som høyrer fast til husfolket åt desse eigarane og husmenn. Den som vil driva jakt eller fangst, skal løysa jaktkort etter dei fyresegner som er gjevne for ålmenningen. Almenningsstyret står føre jaktretten, og fastsett med godkjenning frå Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt kor langt det skal gjevast andre enn dei som etter reglane framanfor har jaktrett, høve til å driva jakt i bygdeålmønningen.

§ 7. I statsålmønning (skog- eller fjellålmønning) har norske borgarar rett til å driva jakt og fangst av småvilt og villrein i samhøve med gjeldande fyresegner, når dei det siste året har vore og framleis er fast busette i herad eller grend der innbyggjarane frå gamalt har drive ålmenningsbruk i ålmenningen; dessuten må dei ha løyst jaktkort.

Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt kan gjeva reglar om rett for andre norske borgarar til jakt som nemnt i fyrste leden.

Skogtenestmennene til staten har rett til kvar i sitt distrikt å fella småvilt til eige bruk utan å løysa jaktkort. Det same gjeld dei tenestmenn som er tilsette ved viltstellet og jakti.

Avgifter og inntekter som kjem inn ved bortleige av jakt 4 juni.
og for jaktkort går inn i fjellkassa. Nr. 2.

Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt avgjer korleis det skal vera med jakt etter bjørn, elg, moskusdyr, villrein, hjort, dådyr, rådyr og bjor i statsålmennning.

§ 8. I ikkje serskilt matrikulerte statsskogar og på fjellviddar som ikkje er i privat eige, herunder også statsjordi i Finnmark og som ikkje går inn under fyresegnene i førre paragrafen, skal jakt og fangst av småvilt vera fri for alle norske borgarar mot løysing av jaktkort.

Skogtenestmennene til staten har rett til kvar i sitt distrikt å fella småvilt til eige bruk utan å løysa jaktkort. Det same gjeld dei tenestemenn som er tilsette ved viltstellet og jakti.

Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt fastsett korleis det skal vera med jakti på bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr, rådyr og bjor.

Avgiftene for jaktkort og inntekter for bortleiga av jaktrett går med halvparten inn i kommunekassa og halvparten i statskassa. I Finnmark går dei til Finnmark skogfond.

§ 9. I serskilt matrikulert stats- eller kommuneskog og på annen grunn som er privateigedommen til staten eller ein kommune har staten eller kommunen same retten som ein privat grunneigar til jakt og fangst.

§ 10. Flyttesamer som lovleg held til med rein i reinbeitedistrikt kan driva jakt og fangst av småvilt på statsjordi i Finnmark, utan å løysa jaktkort.

§ 11. På elv eller innsjø går jakt- og fangstretten til grunneigaren so langt som eigedomsretten hans. Mot hav eller fjord går retten hans til jakt og fangst so langt som landet ligg turt. Utanfor denne grensa og på grunnar og skjer som ved vanleg flod sjø er overfløynde og som ikkje er kobbeveide til ein eigedom, er jakt og fangst fri for alle norske borgarar.

Den som eig veg med tilhøyrsløse, har ikkje jaktrett på vegen utan han likeeins eig den grunn som ligg til. Den som eig grunnen på bae sidor av ein veg, har jaktrett på vegen, endå om han ikkje eig vegen. Når ein veg er grensa mellom grunnstykke som høyrer ulike eigarar til, utan at nokon av grunneigarane har eigedomsretten til vegen har kvar av dei jaktrett på vegen.

Fyresegni om jaktrett på vegar gjeld og for jarnvegar, røyrigator, gator for kraftleidningar og andre slike anlegg.

4 juni.
Nr. 2.

Tredje kapitel.

Om forfylgjingsretten.

§ 12. Det må ikkje veidast med drivande hund på eit jaktområde som er so lite eller elles so at det er mest truleg at losen for det meste kjem til å gå på område som ligg opp til eller nær ved jaktområdet og som jegeren ikkje har jaktrett på.

§ 13. Når nokon på lovleg grunn for hund reiser rovdyr eller for laushund elg eller sårar elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr, rådyr eller hare, har han rett til å forfylgja, drepa og eigna til seg dyret på grunn der ein annan har jaktretten. Slik forfylgjingsrett fell bort når den dagen er ute då viltet kom inn på annan manns grunn.

Skal eit dyr vera lovleg reist, må hunden ha hatt los på det på lovleg grunn. Jegeren har provskyldnaden for lovleg forfylgjing.

Når nokon med heimel i forfylgjingsretten skyt bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr eller rådyr, skal han so snart råd er, gjeva melding til grunneigaren eller jaktrettshavaren.

Grunneigaren mister ikkje retten til å jaga eller fanga vilt, som nokon forfylgjer på hans grunn med heimel i denne paragrafen, utan at viltet er sårar eller står for eller vert forfylgt av halsande hund. Grunneigaren vinn ikkje forfylgjingsrett til vilt som vert lovleg forfylgt på hans grunn, so lenge den forfylgjingsretten ein annan fyrst har vunne, ikkje har falle bort.

Når nokon driv jakt som omtala i denne paragrafen må han ikkje løysa skot på annan manns gardstun eller i annan manns hage.

Jegeren skal svare vederlag for skade som han valdar på annan manns eigedom med slik jakt som omtala i denne paragrafen. Vert det ikkje semje om kor stort vederlaget skal vera, vert vederlaget fastsett i skjøn. Lensmannen styrer skjønnet; det vert gjeve varsel til det som fastsett for varsel til forliksrådet.

Fjerde kapitel.

Om jaktrett for utlendingar.

§ 14. Ein utlending, som her i landet vil driva jakt eller fangst utanom sin eigen eigedom, skal leggja ei årleg avgift. Det kan for jakt eller fangst som berre varar nokre dagar fastsetjast ei lågare avgift enn årsavgifti.

Betalingi av slik avgift som omtala i denne paragrafen, gjev ikkje rett til å driva den jakt som er fri for norske borgarar.

Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt kan 4. juni.
gjeva utlendingar løyve til på nøgnare fastsette vilkår å driva Nr. 2.
slik jakt på eit visst område og for ei viss tid.

Femte kapitel.

Almenne fyresegner om jakt og fangst.

§ 15. Jegerar og fangstfolk skal taka omsyn til at viltstomnen skal haldast oppe, og må ikkje skattleggja han for hardt. Jakt og fangst må ikkje føra med seg fåre for folk eller husdyr og ikkje gjera viltet tarvlaust vondt.

Når nokon har såra vilt, skal han snarast råd er gjera det som trengst til å få det oppspora og avliva.

§ 16. Vilt må ikkje tarvlaust uroast på annan manns jaktområde og ikkje jagast eller lokkast bort derifrå. Utan omsyn til dette forbodet kan den som eig eller brukar grunnen, skræma eller jaga bort vilt når det er turvande til å hindra skade eller ulempe.

§ 17. Ingen må ferdast med skytevåpen eller fangstreidskapar på annan manns jaktområde utan hans løyve, so framt det ikkje fylgjer av omstendi at det er i lovleg ærend. Er hund med, skal han vera bunden.

§ 18. So langt det ikkje er gjort unnantak i denne lovi, skal det vera forbode å løysa skot på annan manns innmark utan løyve frå grunneigaren eller brukaren.

§ 19. Det er forbode å uroa fuglereir på annan manns grunn eller taka bort egg eller dun.

Grunneigarane må ikkje taka bort eller lata taka bort egg av fuglar som er freda. Men den som eig eller brukar eit fredlyst egg- og dunvær skal der etter nøgnare fyresegner som vert gjeve av Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt, ha lov til å samla egg.

På høgfjellet, i ålmenningar, i ikkje serskilt matrikulerte statsskoger og på statsgrunn i Finnmark er det forbode å uroa fuglereir eller taka bort egg av noko slag fugl so nær som dei, som ikkje er freda.

Ein medeigar i eit egg- og dunvær må ikkje taka bort egg eller dun derifrå utan samtykke frå medeigarane.

Sjette kapitel.

Om jaktrett til rovdyr og rovfugl.

§ 20. Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt fastsett nøgnare fyresegner om rett til jakt på rovdyr, rovfuglar og andre villdyr og fuglar som vert rekna for serleg skadelege, for andre enn dei som har jaktrett til grunnen.

4 juni.
Nr. 2.

Sjuande kapitel.

Ymse fyresegner.

§ 21. Spring hund laus og utan fylgjesmann på ein stad der det finst vilt som går inn under fredingsfyresegner kan kven som helst taka opp hunden.

Ein hund, som på eigi hand utan fylgjesmann gong på gong jagar vilt, som går inn under fredingsfyresegner og som det ikkje er råd å fanga, kan grunneigaren eller den som har jaktretten eller den han på førehand gjev skriftleg fullmakt til det, skyta på fersk gjerning på eige jaktområde. Politiet eller jakttilsynet kan skyta han kvarsomhelst på same vilkår. Om skytingi skal det straks sendast melding til lensmannen — politiet.

Oppteken hund skal stellast forsvarleg. Han skal snarast råd er leverast til lensmannen, politiet, som går fram etter reglane for funne eller innsett bufe. Hundeeigaren eller innehavaren reider ut dei utlegg som rådgjerdene fører med seg, og vederlag for arbeidet.

Landbruksdepartementet eller den det gjev fullmakt fastsett nøgnare fyresegner om jakthundprøve og jakthunddressur utanfor den lovlege jakttdi på stader der det finst vilt, som går inn under fredingsfyresegner.

§ 22. Katt som vert funnen minst 100 meter utanfor innmark kan skytast av den som eig eller brukar grunnen eller har jaktrett der.

Attande kapitel.

Straffefyresegner.

§ 23. Den som bryt fyresegnene i denne lovi eller fyresegner som er gjevne med heimel i denne lovi, vert straffa med fengsel opp til 6 månader eller, om det ligg fyre serleg skuldmink, med bot. Freistnad vart straffa likt med fullførd misferd.

Ting, hund medrekna, som har vore nytta eller tenkt til å verta nytta til ei gjerning som det er sett straff for i denne lovi, kan dragast inn utan omsyn til om dei høyrer til nokon som er skuldig i straffebrotet.

Når hund spring laus og utan fylgjesmann på stader som er nemnde i § 21, kan eigaren eller den ansvarlege innehavaren — utan omsyn til om hunden vert oppteken eller ikkje — illeggjast bot. Boti fell bort, om eigaren til hunden let hunden drepa.

Niende kapitel.

4 juni.

Utfyllings- og iverksetjingsfyresegner.

Nr. 2.

§ 24. Sjefen for Landbruksdepartementet eller den han gjev fullmakt kan gjeve nøgnare fyresegner om jakt og jaktrett, soleis om freding av vilt og om avgifter.

Han gjev dei fyresegner som trengst til å setja iverk denne lovi og fastset når ho skal setjast iverk. Samstundes med at lovi tek til å gjelda, vert lov om jakt og fangst frå 20 mai 1899 med tilleggslover avteken.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Th. J. O. Fretheim.

R. J. Fuglesang.

Lov om endring i Fjelloven av 12 mars 1920. 4 juni. Nr. 3.

Kapitel IX i lov av 12 mars 1920 oppheves samtidig med at lov om jakt av 4 juni 1942 trer i kraft.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Th. J. O. Fretheim.

R. J. Fuglesang.

Ministerpresidentens beslutning om freding av fuglelivet ved Børaunen i Randaberg. 4 juni.

I.

Fuglelivet i eit område i Randaberg herad på Nordre Jæren skal vera freda mot øydeleggjing eller skade av alle slag.

Området ligg innanfor desse grensone:

Frå Sandebukta langs skiftet mellom gnr. 54 bnr. 5 og naboeigedomen til hovudvegen, vidare langs den vestetter til Ytre Bø og derifrå sørsetter langs vegen til han svingar mot aust. Herifrå etter merket mellom gnr. 55 bnr. 13 og gnr. 55 bnr. 7 til merket mot Vistvik. Vidare langs skiftet mellom gnr. 55 bnr. 13 og Vistvik i nordvest til sjøen i Einarvik. Fredinga gjeld og i ein fråstand på 500 — fem hundrad — meter frå land.

Innanfor dette område er det forbode:

- 1) å sankar egg,
- 2) å øydeleggja reir,
- 3) å skyta, drepa eller fanga fugl,
- 4) å gå med skytevåpen.

4 juni.

II.

Nøgnare reglar om fredinga og om naudsynleg avliving av rovfugl, vert fastsette av Rogaland kretsforening for naturfreding i Norge med godkjenning av Kultur- og folkeopplysningsdepartementet.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Gulbrand Lunde.

R. J. Fuglesang.

4 juni.

Ministerpresidentens beslutning om endring av punkt 1 i Administrasjonsrådets vedtak av 15 juni 1940 om salg til utlandet av klippfisk og saltfisk.

I medhold av provisorisk anordning av 26 august 1939 om et alminnelig utførselsforbud for varer (jfr. provisorisk anordning av 7 september 1939) og lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyninger av livsfornödenheter og andre varer § 1a bestemmes:

Punkt 1 i Administrasjonsrådets vedtak av 15 juni 1940 om salg til utlandet av klippfisk og saltfisk skal heretter lyde så:

Forhandlinger om og avslutning av salg til utlandet av klippfisk og saltfisk kan bare finne sted ved et utvalg oppnevnt av Handelsdepartementet og i samsvar med nærmere bestemmelser som fastsettes av Handelsdepartementet.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

E. Blehr.

R. J. Fuglesang.

4 juni.

Ministerpresidentens beslutning om endring av punkt 1 i Administrasjonsrådets vedtak av 1 juli 1940 om salg til utlandet av tørrfisk.

I medhold av provisorisk anordning av 26 august 1939 om et alminnelig utførselsforbud for varer (jfr. provisorisk anordning av 7 september 1939) og lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyninger av livsfornödenheter og andre varer § 1a bestemmes:

Punkt 1 i Administrasjonsrådets vedtak av 1 juli 1940 om salg til utlandet av tørrfisk skal heretter lyde så:

Forhandlinger om og avslutning av salg til utlandet av

tørrfisk kan bare finne sted ved et utvalg oppnevnt av Handelsdepartementet og i samsvar med nærmere bestemmelser som fastsettes av Handelsdepartementet.

Oslo 4 juni 1942.

Quisling,
Ministerpresident.

E. Blehr. R. J. Fuglesang.

Forordning (Landbruksdepartementet) til utfylling 4 juni.
og iverksettning av lov om jakt frå 4 juni 1942.

Første kapitel.

Styringsorgan.

§ 1. Departementet skal ha ei eigi deild for viltstell og veiding, Viltstyret.

§ 2. I brodden for Viltstyret står ein fagstyrar, riks-jegermeisteren.

Riksjegermeisteren skifter landet i vilt- og jaktområde. I brodden for det einskilde området står ein distriktsjegermeister.

I kvart herad som riksjehermeisteren ikkje særskilt har teke fri for det, skal det vera ein heradsjegermeister. Der det høver kan ein lut av eit herad leggjast til eit anna herad.

Det som er fastsett for herad, gjeld òg for bykommuna når riksjehermeisteren gjer vedtak om det.

Ministerpresidenten nemner ut riksjehermeisteren. Etter tilråding frå riksjehermeisteren nemner han likeeins ut distriktsjegermeistrane.

Riksjegermeisteren nemner opp heradsjegermeistrane etter tilråding frå distriktsjegermeisteren.

I saker som kjem skogstellet ved, skal jegermeisteren få inn utsegn frå skogdirektøren og leggja henne fram for departementssjefen saman med tilrådingi.

Den som ikkje er over 50 år gamal, er skyldig å taka mot oppnemning til heradsjegermeister. Arbeidet er ulønt æresyrke. Etter teneste i 3 år kan han i like lang tid nekta taka mot oppnemning.

Stillingane som riksjehermeister og distriktsjegermeister vert innførde i Pensjonskassen til staten.

§ 3. Dei som i året har lagt vilttrygdavgift i eit herad, er jegerlag for heradet. Heradsjegermeisteren er formann for laget, og lagsstyret er rådet hans. Alle jegerlag i landet vert samanknytte til Noregs jegersamband (Norges jegerforbund).

4 juni. Medlemer av Noregs jegersamband er alle dei som i året har lagt vilttrygdeavgift.

Sambandet har til oppgåve m. a. å gjeva ut eit tidsskrift for jaktkultur og kjennskap til viltstell og syta for at viltslagi ikkje vert utrudde.

Lovene for sambandet treng godkjenning av riksjegermeisteren.

Andre lag eller samband med det same eller andre slike formål må ikkje finnast uten samtykke frå riksjegermeisteren.

§ 4. Riksjegermeisteren skal ha eit rådsorgan, vilt- og jaktrådet til staten.

Rådet vert samansett av:

1. 1 målsmann for bondenæringane. Sjefen for departementet nemner opp målsmannen etter tilråding frå riksjegermeisteren mellom 3 mann som Norges bondelag gjer framlegg om.
2. 1 målsmann for Noregs jegersamband. Riksjegermeisteren nemner opp målsmannen mellom 3 mann som Jegersambandet gjer framlegg om.
3. 1 målsmann for naturfreding. Riksjegermeisteren nemner opp målsmannen mellom 3 mann som Landsforeningen for naturfredning i Norge gjer framlegg om.
4. 1 veterinær som riksjegermeisteren nemner opp.
5. 1 zoolog som riksjegermeisteren nemner opp.
6. Skogdirektøren.
7. Landbruksdirektøren.
8. Andre som riksjegermeisteren held det for ynskjande å få råd frå i vilt- og jaktsaker.
9. Distriktsjegermeisteren.

Oppnemning til å vera med i rådet vert gjord for 3 år i gangen. Oppnemningi kan kallast tilbake kva tid som helst. Anke over tilbakekalling høyrer under sjefen for departementet.

Rådsmannsarbeidet er ulønt æresyrke.

§ 5. Riksjegermeisteren fastsett nøgnare regler for betaling av dei avgifter som skal leggjast og skjema for dei skriftstykke som skal gjevast i kvittering.

Avgiftene går til eit viltfond, som riksjegermeisteren disponerer i samråd med dei målsmenn i vilt- og jaktrådet, som er nemnde i førre paragrafen, andre leden, post 1 og 2. Midelen til fondet skal nyttast til å fremja viltstellet. Dessuten kan det av fondet gjevast skadebot for viltskade.

Fondsmidelen vert nytta så at minst 25 % av den summen som er innkomen i vilttrygdavgift for jakt eller fangst i eit herad, skal brukast der.

Der det er særleg mykje arbeid med å vera heradsjeger-

meister eller vera med i vilt- og jaktrådet, kan det gjevast 4 juni eit rimeleg vederlag av viltfondet.

Kvart år vert det av viltfondet utreidt til Noregs jeger-samband eit tilskott til å gjeva ut eit høveleg tidskrift til å fremja jaktkultur, kjennskap til vitug viltstell og anna slikt.

Sambandet skal kvart år før juni månad er ute gjera avtale med riksjegermeisteren om kor stort tilskotet skal vera neste år.

Tidskriftet skal òg vera meldingsblad for riks- og distriktsjegermeistrane og sendast vederlagsfritt til alle som i året har lagt viltrygdavgift.

Vert det nokor usemje mellom riksjegermeisteren og jegersambandet i samanheng med tidskriftet, er meiningi til riksjegermeisteren avgjerande.

Reknskapen for tidskriftet skal leggjast fram for riks-jegermeisteren til godkjenning.

Viltfondet reider ut premie som vert fastsett for å fanga eller fella rovdyr, rovfugl m. m.

§ 6. Heradsjegermeisteren skal setja seg nøye inn i tilhøvi i heradet for å få på det reine kva voner det er til å få viltmengdi auka. Han skal gjeva råd og rettleinding når det skal setjast i verk tiltak til å auka viltmengdi og freista få folk i herader til å leggja vinn på vitug viltstell. Han er skyldig å prøva på å få halda nede talet på rovdyr, rovfugl og kråkefugl og arbeide for tiltak til å få fredingsfyresegnene etterlevde.

Heradsjegermeisteren skal prøva få inn so nøgne oppgaver som råd er over kor mykje vilt av dei ymse slag, som vert felt eller fanga i heradet, og over dei summar som kjem inn i utleige av jaktrettar. Oppgåvene kan berre nyttast til statistiske formål. Riksjegermeisteren tek nøgnare avgjerd om avgjeving, oppsetjing og innsending når det gjeld desse oppgaver.

§ 7. Heradsjegermeisteren skal arbeida for å vinna rett for innabygds folk i det heile til å driva jakt i nøgnare fastsett mon og på nøgnare fastsette vilkår og på område som høver til det. So langt turvande er skal han soleis arbeida for at eigedomar vert samanlegne til sams, høveleg store jaktområde og hjelpa til med å få i stand fullgode reglar for korleis jakti skal drivast på området.

Der det trengst bør heradsjegermeisteren òg freista vinna rett for eit nøgnare oppgjeve tal utanbygdes folk til å driva jakt på visse område på nøgnare fastsette vilkår.

§ 8. Dei som har drive jakt eller fangst eller har teke mot avgifter for jaktkort eller jaktleige, skal gjeva herads-

4. juni. jegermeisteren dei oppgåver som trengst, etter dei føresegner som gjeld til kvar tid.

§ 9. Avskrift av avtale om bortleige av jaktrett skal straks sendast til heradsjegermeisteren. Både leigar og utleigar er skyldige å senda slik avskrift.

§ 10. Der det er sameige, her òg den husbruksskog som er nemnd i lov frå 9 juni 1939, fastsett riksjegermeisteren reglar for jakti og fangsten. Styret som etter jaktlovi er valt for sameiga, sett opp framlegg til slike reglar i samarbeid med heradsjegermeisteren. Framlegget vert førelagt jaktrettshavarane i sameiga til utsagn før riksjegermeisteren gjev reglane.

Når talet på jaktrettshavarane og omfanget på sameiga gjer det turvande, og vedkomande heradsjegermeister har havt høve til å segja si meining, kan distriktsjegermeisteren forbjoda jakt og fangst i sameiga før det er gjeve jaktreglar som framanfor nemnt. Melding om slik forbod kunngjer han på den måten som er vanleg på staden. I kunngjeringi skal det segjast når forbodet tek til å gjelda. Avgjerdi til distriktsjegermeisteren kan innan 3 månader etter ho er kunngjord, havast inn for riksjegermeisteren til prøving.

Når det ikkje er gjeve jaktreglar i samhøve med denne paragrafen, kan berre ein person i gongen for kvar som har jaktrett, driva jakt i sameiga. I same fall kan retten til jakt og fangst avhendast berre til nokon som føreåt sjølv har sovoren rett.

§ 11. Der det er bygdeålmennning, står ålmenningsstyret føre jaktretten etter reglar som riksjegermeisteren fastsett. Styret sett opp framlegg til slike reglar i samarbeid med heradsjegermeisteren. Framlegget vert utlagt til ettersyn for eigedoms- eller bruksrettshavarande i minst 4 vekor før riks- jegermeisteren gjev reglane. Kunngjering om utleggjing skal gjerast på den måten som er vanleg på staden. I reglane kan det fastsetjast at ålmenningsstyret kan gjeva føresegner om avgrensing i tidi, området og måten for jakti og fangsten i ålmenningen, når styret meiner dette trengst til å halda oppe viltmengdi. Almenningsstyret fastsett med godkjenning frå riks- jegermeisteren kor langt det kan gjevast andre enn dei som etter reglane framanfor har jaktrett, høve til å driva jakt i bygdeålmenningen.

§ 12. I ein statsålmennning (skog- eller fjellålmennning) høyrer styret med jakti og fangsten under skogstyraren (skogforvalteren) til staten på den staden der ålmenningen ligg, eller den skogdirektøren sett til det. Han skriv ut jakt- korti. Søkjarane må visa fram jegerkort for året og får jakt- kortet

- a. utan betaling om dei er norske borgarar som nemnt i § 7 4 juni.
i jaktlovi, første leden, og
 - b. mot ei avgift om dei er norske borgarar som nemnt i § 7
i jaktlovi, andre leden.
- Departementet fastsett avgifti.

Jaktkort skal lyda på namn og nemna når og kvar jakti eller fangsten kan drivast; det skal likeeins innehalde opplysingar om dei band på jakti eller fangsten, som er fastsette på annan måte enn i lov.

Kortet skal havast med og i ålmenningen visast fram til kven som helst som krev det. Ingen må driva jakt eller fangst etter meir enn eit jaktkort av same slaget i same tidbolken og same ålmenningen.

§ 13. I ikkje serskilt matrikulerte statsskoger og på fjellvidder som ikkje er i privat eige, her og statsjordi i Finnmark, og som ikkje går inn under føresegnene i første paragrafen heller, høyrer styret med jakti og fangsten under skogstyraren (skogforvalteren) til staten eller den skogdirektøren set til det. Han skriv ut jaktkort mot at søkjaren viser fram jegerkort for året.

Utanbygds folk som ikkje er grunneigarar i det eller dei herad der statsskogen eller fjellviddi ligg, skal for å få jaktkort betala ei avgift, som vert fastsett av departementet.

§ 14. I serskilt matrikulert statsskog eller på annan grunn som er privateigedom til staten, høyrer styret med jakti og fangsten under skogstyraren (skogforvaltaren) til staten eller den skogdirektøren set til det.

Offentleg tilsette skogtenestemenn har rett til kvar i sitt distrikt utan å løysa jaktkort å fella småvilt til eige bruk. Det same gjeld dei tenestemenn som er tilsette ved vilt- og jaktstellet til staten.

I serskilt matrikulert kommuneskog eller på annan grunn som er privateigedomen til ein kommune fastsett ordføraren i heradet nøgnare regler om jakt og fangst, når heradsjegermeisteren har havt høve til å segja si mening. Reglane treng godkjenning frå riksjegermeisteren.

Andre kapitel.

Om vilkår for å driva jakt og fangst.

§ 15. Den som er over 16 år og vil driva jakt eller fangst skal leggja ei avgift til viltrygd etter desse satsane:

For jakt eller fangst i eit herad	kr. 10
» » » » » vilt- og jaktområde	» 25
» » » » » heile landet	» 50

4 juni. Avgifti gjeld for jaktåret, som er frå og med 1 juli til og med 30 juni. Det vert utskrive jegerkort for henne.

At slik avgift er lagd er eit vilkår for å driva jakt eller fangst, men gjev ingen rett til det på noko område.

Til den som er under 16 år, kan det berre skrivast ut ungjegerkort og einast etter skriftleg søknad frå foreldri eller formyndaren. Ungjegerkort gjev berre rett til å driva jakt i fylgje med nokon over 21 år, som har jegerkort og skriftleg fullmakt frå foreldri eller formyndaren.

Fylgjesmannen er ansvarleg for jakti. Ungjegerkort vert betalt med halvparten av satsane ovanfor.

For å få jegerkort utskrive skal det betalast eit gebyr på kr. 2 til jegermeisteren.

Kvittering for at vilttrygdavgift og dei avgifter som er nemnde i § 17 om speljakt og i § 18 er betala, skal havast med på jakt eller fangst og visast fram til den som krev det.

Heradsjegermeisteren kan taka fri for betaling av jegerkortet når det gjeld jakt på ulv, jerv eller gaupe eller fangst med gift eller redskap av desse og andre rovdyr og rovfuglar og dyr og fuglar, som vert rekna for serleg skadelege. Riksjegermeisteren fastsett nøgnare føresegner for det.

§ 16. Jegerkort kan nektast folk som etter krav ikkje gjev oppgåve eller rett oppgåve etter § 8 i denne forordning over felt eller fanga vilt i heradet, og folk som i dei siste 3 år har gjort seg skyldige i brotsvek eller har brote gjeldande føresegner.

Når heradsjegermeisteren nektar skriva ut jegerkort eller når han skriv ut jegerkort til folk som kan nektast, skal han utan drygjing og med grunngjeving gjeva melding om det til distriktsjegermeisteren, som straks skal godta eller gjera om avgjerdi.

Heradsjegermeisteren eller jakttilsynet skal dessutan krevja jegerkortet utlevert, i fall eigaren vert teken i brot på nokor av dei føresegnene som her er nemnde.

§ 17. Omfram den avgiften som er nemnd framanfor, legg jaktrettshavaren på forskot for kvart dyr som det vert gjeve løyve til å fella:

Av elg	kr. 15
» hjort	» 8
» villrein	» 5
» bjørn og moskusdyr etter avgjerd frå riksjegermeisteren.	

Når noen får løyve til å fella meir enn 2 elgar om året på eit jaktområde, skal han betala kr. 30 for kvart dyr meir enn 2.

For jakt på tiur, orrhane og rugde i den tid speljakt er

lovleg, skal det leggjast ei avgift på kr. 5 i tillegg til den 4 juni. avgift til villtrygd som er nemnd framanfor. Avgifti gjeld for jakt i heile landet.

§ 18. Når nokon er med i jakt på anna vilt enn ulv, jerv og gaupe med gevær som vert ladt med projektil over eit tvermål riksjegermeisteren fastsett, legg han for dette ei avgift på kr. 5. Avgifti gjeld for jaktåret frå og med 1 juli til og med 30 juni og for jakt i heile landet.

Heradsjegermeisteren kan taka fri for denne avgifti når jakti gjell rev i snaufjell i heradet hans.

§ 19. Føresegnene i § 15 om villtrygdavgift, i § 12 om speljaktavgift og i § 18 om rifleavgift gjeld ikkje for jakt som norske og svenske flyttsamar har rett til å driva etter reindriftslovi.

§ 20. Ingen må gjeva ein utlending rett til å driva jakt eller fangst utan utlendingen kan visa fram kvittering for at han har lagt den avgift som er fastsett etter jaktlovi. Utlendingen skal ha denne kvitteringi og skriftleg vitnemål om jaktløyve med seg på jakti eller fangsten og visa dei fram til den som krev det.

Riksjegermeisteren gjev nøgnare regler om avgiftsbetalingi. Han kan og gjeva løyve til å nøgnare fastsette vilkår for ein utlending til, på eit visst område og for ei viss tid, å driva den jakt som er fri for norske borgarar.

§ 21. Når nokon mot eller utan vederlag gjev ein mann rett til jakt eller fangst på eit visst område, skal han visa seg om at den andre har betala villtrygdavgifti og — om so er — dei seravgiftene som er lagde på jakt med rifle og på speljakt.

Tredje kapitel.

Ålmenne føresegner.

§ 22. Jaktmåtar som krev eildsljos eller anna kunstig ljøs er forbodne. Unnantak gjeld for jakt og fangst av rovdyr og dei fuglar som ikkje er freda. Det er forbode å leggja ut sjølvskot og å bruka limpinne.

§ 23. Skytevåpen for hagladning med magasin for meir enn 1 skot er det forbode å nytta på jakt.

§ 24. Det er forbode å skyta på eller over offentleg veg eller jernveg.

Det er likeeins forbode på jakt å løysa skot frå motor-drive køyrety eller å nytte slikt køyrety på ein sovoren måte at viltet ikkje gjev ans på jegeren. Denne føresegni gjeld ikkje for jakt etter ulv, jerv eller rev.

Innan eit fråstand på 2 km frå land — her medrekna holmar og skjær — er det forbode å driva jakt frå farty

4 juni. eller båt som har anna framdriftsmiddel enn segl eller årar, og frå farty eller båt som eit farty eller ein båt med anna framdriftsmiddel enn segl eller årar har på slep. Når vedkomande heradsjegermeister og distriktsjegermeister har havt høve til å segja si meining, kan riksjegermeisteren auka det fråstandet frå land der dette forbodet gjeld. Jakt etter kval eller sel går ikkje inn under forbodet. Luftfarty må ikkje nyttast til jakt, so nær som til jakt etter ulv eller jerv.

§ 25. Det skal vera forbode å nytta etternemnde fangstmåtar og den etternemnde fangstreidskapen:

Fangstgreier av alle slag for bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr og rådyr, dyregrav, tane, bunden reidskap, fotsaks og gift for alt vilt, alt slag fiskereidskap for fugl.

På grunn som høyrer staten til, og ellers når grunn-eigaren og jaktrettshavaren samtykkjer, kan distriktsjegermeisteren gjeva visse personar lov til på visse stader og til viss tid å nytta pelesaks og fotsaks til fangst av rovfugl, rev, gaupe, jerv og ulv. Pelesaksi må setjast minst 2 meter over marki. Distriktsjegermeisteren gjev nøgnare regulerande føresegner om bruket av saksene.

Det skal straks sendast melding til vedkomande lensmann — i by politiet — om løyve av dette slaget. Liste over dei løyve som er gjevne, skal liggja til ettersyn hjå heradsjegermeisteren eller på ein annan høveleg stad i heradet.

§ 26. Utsett fotsaks og pelesaks skal sjåast etter minst ein gong for dagen.

Saks må ikkje nyttast i sams beitemark i den tid bufe beiter i marki. Unnantak gjeld for saks som er utsett til å fanga jerv, ulv eller gaupe, og for pelesaks som er utsett med heimel i førre paragrafen. Utsett saks som kan vera fårleg for folk, skal merkjast tydeleg av.

§ 27. Fosformos (fosforglyserin) kan nyttast til å rydja ut kråkefugl, so framt ikkje riksjegermeisteren fastset noko anna.

Etter utsegn frå heradsjegermeisteren kan riksjegermeisteren gjeva ålment løyve til i heradet å bruka gift til fangst av rovdyr, eventuelt på nøgnare fastsette vilkår. Gift må ikkje leggjast ut utan samtykke frå brukaren og den som har hamnerett, og ikkje nærmare granneeigedom enn 300 meter — for fosformos 100 meter — utan samtykke frå brukaren. Ikkje i noko høve må gift leggjast ut nærmare enn 300 meter — fosformos 100 meter — frå veg som er fri for åmen ferdsel.

§ 28. Den som vil leggjja ut gift må ha løyve til det frå lensmannen — by politiet —. Han skal vise fram jegerkort og i søknaden gjeva opp den staden der det er tanken å leggjja

ut gifti, og leggja ved — om so er — skriftleg vitnemål frå 4 juni. brukaren og den som har hamnerett at dei har gjeve løyve til å leggja ut gift på den oppgjevne staden. Gift må ikkje leggjast ut før lensmannen — politiet — har kunngjort løyvet på den måten som er vanleg i heradet. Slik kunngjering vert oppatteken kvar månad so lenge som gifti ligg ute.

Løyve til å leggja ut gift gjeld kvar gong berre for ei tid på opp til 6 månader. Distriktsjegermeisteren kan gjeva nøgnare regulerande føresegner om utleggjing av gifti, her òg om den lengste tid som kan gå mellom kvar gong utlagd gift-åte vart ettersedd.

Det som er fastsett for gift gjeld òg for sovepulver til fangst av rovdyr.

Fjerde kapitel.

Om jakt etter rovdyr og rovfugl.

§ 29. Den som får fullmakt til det frå heradsjegermeisteren, har — jamsides med den som har jaktrett til grunnen — rett til å driva jakt etter dei rovdyr, rovfuglar og andre ville dyr og fuglar som vert rekna for serleg skadelege og som riksjegermeisteren fastset. Det bør ikkje gjevast fleire fullmakter enn det er rimeleg trong til.

Fullmakti skal gjevast skriftleg. Ho skal havast med på jakti og visast fram til den som krev det. Den som har rett til slik rovdyrjakt, lyt finna seg i at grunneigar, jaktretts-havar eller jakttilsynsmann eller nokon på deira vegner rannsakar han på staden når ein grunneigar, jaktrettshavar eller jakttilsynsmann krev det. Fullmakti skal innehalde nøgnare oppgåve over kva slags dyr som skal fellast, og nemna dei område der jakti kan drivast, og tidi for jakti og måtar ho kan drivast på. Fullmakti gjeld opp til eit år i gongen.

Heradsjegermeisteren kan i eit eller fleire år nekta å skriva ut fullmakt til folk som har misbruka retten sin til å driva denne jakti eller brote andre føresegner i lov om jakt. Slik nekting kan havast inn for distriktsjegermeisteren til endeleg avgjerd.

Liste over dei som har fått slik fullmakt, skal liggja til ettersyn hjå heradsjegermeisteren eller på ein annan høveleg stad i heradet. Når ein grunneigar eller jaktrettshaver sjølv driv rovdyrjakt og fangst på ein måte som heradsjegermeisteren held fullgod, skal det ikkje gjevast fullmakt til slik jakt på eigedomen hans. Distriktsjegermeisteren avgjer tvist om dette.

Riksjegermeisteren kan fastsetja nøgnare skjema for desse fullmakter og ellers gjeva dei nøgnare føresegner som trengst.

4 juni.

Femte kapitel.

Om storvilt, her òg rådyr og dådyr.

§ 30. Riksjegermeisteren gjev nøgnare føresegner om jakt etter bjørn, elg, moskusdyr, rein, hjort, dådyr og rådyr. Han fastset serskilt for kvar av desse dyreslag kvar det skal vera høve til å driva jakt, og kor mange dyr det skal kunne fellast på eit nøgnare nemnt areal. Arealområdet skal rette seg etter dei levevilkår dyreslaget har på området, kor mange det er av slaget og til den skaden dyri gjer.

Før riksjegermeisteren tek noko avgjerd som framanfor nemnt skal det liggja føre utsegn frå vedkomande distriktsjegermeister og heradsjegermeister. Distriktsjegermeisteren og heradsjegermeisteren skal hjelpa til med å få jaktområde samanslegne, så det vert store nok areal til jakt etter dei dyr som her er nemnde.

Jakt etter bjørn, elg, moskusdyr, villrein, hjort, dådyr og eller rådyr må ikkje drivast utan etter serskilt løyve. Riksjegermeisteren fastset nøgnare reglar om når og korleis søknad om dette skal sendast inn å avgjerast.

For område som av serlege grunnar ikkje kan slåast saman med andre område, so det kjem fram eit stort nok areal, kan riksjegermeisteren gjeva løyve til å fella eit dyr med eit eller fleire år imellom.

§ 31. Den som brukar fast eigedom, skal med samtykke frå distriktsjegermeisteren eller hans overordna ha rett til både i og utanfor jakttidi på si dyrka jord å fella elg, hjort, dådyr, eller rådyr so nær som kalvar, når desse dyri gjer nemnande skade på hagen, åkeren, engi, avlingi eller dei planta trei.

Bjørn som slår bufe, kan kven som helst forfylgja og fella på fersk gjerning. Den som feller dyret, har provskyldnaden.

Når nokon feller eit dyr etter denne paragrafen, betalar han ikkje avgift til vilttrygd, avgift for storvilt eller avgift for rifle.

Er eit slikt dyr felt, skal det innan eit døger sendast melding til lensmannen på staden — i by politiet — og til heradsjegermeisteren.

Dyr som er felt etter denne paragrafen, eller om so er, verdet til dyret, går til viltfondet, som etter skjøn frå heradsjegermeisteren gjev vederlag for den skaden som vert ettervist, men ikkje ut over verdet til det felte dyr. Brukaren er skyldig å syta for at det felte dyret ikkje tek skade og etter samråd med heradsjegermeisteren avhenda det på beste måten. Det same gjeld den som feller bjørn med heimel i denne paragrafen.

§ 32. Bjørn, elg, moskusdyr, villrein, hjort, dådyr og rådyr må ikkje veidast, drepast eller skadast utanfor dei jakt- 4 juni.
tider som riksjegermeisteren til kvar tid fastset.

I herad der bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr og rådyr årleg års gjer stor skade, kan riksjegermeisteren gjeva løyve til å driva jakt etter desse dyr i ei nøgnare opp-
gjeven tid, i visse strok jamvel utanfor dei fastsette jakt-
tider. Før riksjegermeisteren tek slik avgjerd, skal vedkomande
heradsjegermeister og distriktsjegermeister ha havt høve til
å segja si meining.

§ 33. Årskallv av elg, moskusdyr, hjort, villrein, dådyr og
rådyr må ikkje fellast.

Årsunge av bjørn må ikkje fellast eller fangast.

Symjande usåra bjørn, elg, moskusdyr, hjort, villrein,
dådyr og rådyr må det ikkje gjerast åtak på og må ikkje
fangast eller drepast. Jakt etter bjørn med heimel i § 31 er
unnanteken frå denne regel.

Laus hund som halsar på drivet, må ikkje nyttast på elg-
jakt. Laus hund større enn 38 cm i akslehøgda må ikkje bru-
kast på jakt etter dådyr eller rådyr.

§ 34. På område som riksjegermeisteren har godkjent til
dyrepark kan dådyr og rådyr fellast utan omsyn til førese-
nene i dette kapitel. Det same gjeld rein som med heimel i
reindriftslovi er fritaken for merkjing og vert halden på eit
fjellområde, der det ikkje finst villrein og som riksjegermeiste-
ren har godkjent.

Sjette kapitel.

Om småvilt.

§ 35. Riksjegermeisteren fastset kva dyr og fuglar skal
vera freda og fredingstidene for dei.

§ 36. På område der nokon driv fasangard som distrikts-
jegermeisteren har godkjent, kan eigaren av fasangarden eller
den han gjev løyve til det, veida fasanar utan omsyn til den
jakttid som er sett. Denne føresegn gjeld på tilsvarende måte
for avgrensa område, der nokon planfast slepp ut og el opp
rapphøns eller harar.

§ 37. Riksjegermeisteren gjev nøgnare føresegn om
jakt etter bjør, her og m. a. om dei område der det skal vera
høve til å driva bjørjakt, og fastset kor mange dyr som skal
kunna fellast på eit nøgnare nemnt areal. Før riksjegermeiste-
ren tek slik avgjerd, skal vedkomande heradsjegermeister ha
havt høve til å segja si meining.

Det er forbode å øydeleggja eller skipla bjørhus. Men i
serlege tilfelle kan distriktsjegermeisteren gjera unnantak frå
denne føresegni.

4 juni. § 38. Med samtykke frå heradsjegermeisteren er det til kvar tid lovleg å fella eller fanga hare som gjer skade i hagar eller på frukttre. Men utanfor jakttidi må det ikkje nyttast hund til jakti.

§ 39. Det skal vere forbode å nytta fangstgreior for tiur, røy, orrhane, orrhøne, jerpe, rype og hare. Men etter utgreiding frå distriktssjegermeister kan riksjegermeisteren gjeva løyve til på heile viltområdet eller ein lut av det å bruka snaror i ei nøgnare fastsett tid til å fanga rype. Det same gjeld fangst av hare.

Alle snaror skal vera borttekne når fangsttidi er ute. Distriktssjegermeisteren kan fastsetja den lengste tid som kan gå mellom kvar gong utsette snaror vert ettersedde. Avgjerdi skal kunngjerast på den måten som er vanleg på staden; innan ein månad etter kunngjeringi kan ho havast inn for riksjegermeisteren til prøving.

§ 40. Den som eig eller brukar eit fredlyst egg- og dunvær, skal ha lov til der å samla egg etter nøgnare føresegner som riksjegermeisteren fastset.

§ 41. Når utsegn ligg føre frå heradstyret og jegermeistrane, kan fylkesmannen gjeva løyve til at egg- og dunvær til so lenge vert fredlyste. Fredlysing må vera kunngjord på den måten som er vanleg på staden, minst 1 månad før ho tek til å gjelda. Fredlyste egg- og dunvær skal merkjast tydeleg ut på ein slik måte som riksjegermeisteren fastset. Når eit egg- og dunvær er fredlyst før denne forordning tek til å gjelda, er ny fredlysing i samhøve med denne forordning ikkje turvande. Men riksjegermeisteren kan gjeva ålmenne føresegner om dei nøgnare vilkår for fredlysing og om at fredlysing skal takast opp att når ei viss tid har gått.

Sjuande kapitel.

Om premiar for å fella eller fanga rovdyr og rovfugl.

§ 42. Riksjegermeisteren kan fastsetja ålmenngjeldande premiar for å fella eller fanga dyr som vert rekna for serleg skadelege.

Heradsjegermeisteren kan med samtykke frå riksjegermeisteren fastsetja premiar for å fella eller fanga i heradet dyr og fuglar som vert rekna for serleg skadelege. Han kan soleis på dette vilkår setja opp eller ned eller taka bort dei ålmenngjeldande premiar som riksjegermeisteren har fastsett.

Riksjegermeisteren fastset dei ålmenne reglane om vilkåri for å betala ut premie og om framgangsmåten ved utbetalingi.

Ottande kapitel.

4 juni.

Om å setja ut og flyttja vilt.

§ 43. Å setja ut vilt av eit slag som før ikkje har funnest på den staden det er tale om, er forbode so framt ikkje riksjegermeisteren har gjevi løyve til det.

§ 44. Ubunde av jakttdi kan riksjegermeisteren gjeva løyve til å fanga vilt som skal overførast levande til ein annan stad eller utlandet eller for opp-al i fangenskap.

Med same formålet kan rovvilt so nær som bjørn fangast inn utan løyve frå riksjegermeisteren.

Niande kapitel.

§ 45. På stader der det finst vilt som går inn under fredingsføresegner i eller etter denne forordning, må det ikkje utanfor den lovlege jakttdi haldast jakthundprøve eller drivast jakthunddressur utan samtykke frå distriktsjegermeisteren, grunneigaren, den som har jaktretten og dei som har hamnerett, og ikkje i noko høve i tidi frå 15 mars til 20 august. Slikt løyve kan ikkje gjevast til å drive støvarar på freda vilt.

§ 46. Ulovleg felt eller fanga vilt eller verdet av det går til viltfondet. Heradsjegermeisteren skal syta for at viltet vert forsvarleg stelt. Gjeld det elg, hjort, moskusdyr, villrein, dådyr, rådyr, bjørn eller bjor som er felt i den lovlege jakttdi, kan dyret eller verdet av det overlatast til den som har jaktretten, mot tilsvarende frådrag i det tal dyr som han får lov til å fella i området.

Fallvilt, sjøldaudt vilt eller vilt som vert avliva av humane grunnar eller verdet av det, går til viltfondet. Det same gjeld dyr som vert felte av di dei er skadedyr; men vederlag for skade kan gjevast med opp til den summen som går til viltfondet.

*Tiande kapitel.**Om vilthandel.*

§ 47. Frå og med den sjettede dagen etter den fastsatte jakttdi for bjørn, moskusdyr, elg, hjort, villrein, dådyr og rådyr er ute, og til den dagen ny jakttdi tek til, skal det vera forbode å avhenda, falbjoda, kjøpa eller taka mot kjøt av dei dyr som her er nemnde, so framt kjøtet ikkje er stempla soleis som riksjegermeisteren fastset.

§ 48. Alt vilt som det er fastsett fredingstider for etter denne forordning eller føresegner med heimel i den, og som ikkje er nemnt i førre paragrafen, må berre setjast, avhendast eller takast mot frå den dagen jakt- eller fangsttdi for kvart viltslag tek til, og til to dagar etter ho er ute, so framt ikkje

4 juni. viltet er stempla soleis som riksjegermeisteren fastset. Forbødet gjeld utan omsyn til om viltet er skote eller fanga her i landet eller er innført.

§ 49. Det er forbode å avhenda, falbjoda, kjøpa, taka mot eller frakta ikkje tilreidt fuglevilt utan når hovud og føter — med den fjørfeklædnaden som høyrer til — sit fast ved kroppen.

Elleve kapitel.

Føreseigner som riksjegermeisteren gjev.

§ 50. Riksjegermeisteren kan:

1. Gjeva fredingsføreseigner for alt vilt som ikkje er omtala i denne forordning.
2. Gjeva føreseigner om høve til for vitskapeleg, offentlig eller ålmennyttig formål å samla inn egg og å fella eller fanga nokre stykke freda vilt i fredingstidi; likeeins om høve til for same formål å gjeva slikt løyve når det gjeld skogane, ålmenningane og fjellviddene til staten og dei område som er omtala i § 9 i jaktlovi.
3. Gjeva føreseigner om dei skytevåpen og den ammunisjon som det skal vera forbode å nytta på jakt, her òg forbod mot å nytta visse jaktvåpen, jakt- eller fangstmåtar som i serleg mon kan minka viltmengdi eller er hjartelause mot viltet.
4. Fastsetja avgift på jaktammunisjon og på jaktvåpen.
5. For fyrste gongen jegerkort vert utskrive til nokon som vil nytta rifle på jakt etter § 18 i denne forordning, fastsetja ei prøve i å skyte og handsama skytevåpen.
6. Gjeva serskilde føreseigner om retten til å driva jakt etter firføtt vilt som vert halde i dyrehage eller inngjerd park, og på rein som går inn under § 34 i denne forordning.

§ 51. Lov om jakt frå 4 juni 1942 so nær som § 14 og denne forordning so nær som §§ 1—8 og § 20 tek til å gjelda 1 juli 1942. § 1—8 tek til å gjelda straks.

Oslo 4 juni 1942.

Th. J. O. Fretheim.

8 juni. **Forordning.** (Forsyningsdepartementet.)

Omsetning av fiskehermetikk.

I medhold av midlertidig lov av 19 mars 1942 nr. 8 om sikring av landets forsyning med livsfornödenheter og andre varer bestemmes:

§ 1. Med fiskehermetikk forstås i denne forordning:

- a. All slags middagshermetikk fremstilt av fisk eller sild (herunder også rogn).
- b. Annen hermetisk nedlagt sild, brisling eller makrell.

§ 2. Det er forbudt for fabrikk, grossist og detaljist å 8 juni. selge eller på annen måte overdra fiskehermetikk uten etter tillatelse fra Direktoratet for proviantering og rasjonering.

Det er likeledes forbudt å kjøpe eller på annen måte erverve fiskehermetikk som overdras i strid med bestemmelsen i første ledd.

§ 3. Direktoratet for proviantering og rasjonering gir nærmere forskrifter til gjennomføring av forordningen, herunder forskrifter om kontroll med omsetningen.

§ 4. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av forordningen eller av bestemmelser gitt i medhold av forordningen fører med seg straff og inndraging, jfr. midlertidig lov av 19 mars 1942 nr. 8 om sikring av landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer § 2.

§ 5. Denne forordning trer i kraft straks.

Oslo 8 juni 1942.

E. Blehr.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

9 juni.

Departementet stadfester herved med enkelte redaksjonelle endringer vedtak av ordføreren i Skjervøy herred, Troms fylke, 11 april 1942 om lukningsvedtekt for utsalgssteder i Skjervøy, dog slik at § 4 i vedtaket går ut, så § 5 i dette blir § 4.

Vedtekten som gjelder fra og med 15 juli 1942, lyder så:

§ 1.

A. Utsalgssteder for varer skal på hverdager holdes lukket fra kl. 18 til kl. 8½.

Påskeaften og pinseaften samt St. Hansaften, julaften og nyttårsaften lukkes kl. 16.

B. På søn- og helgedager holdes helt lukket.

§ 2. I lukningstida må kunder ikke slippes inn. Det er dog tillatt etter lukningstid å ekspedere kunder som er kommet inn før lukningstid.

§ 3. Uten hinder av reglene i denne vedtekt kan proviantering av og leveranser til tilreisende fiskefartøyer finne sted.

§ 4. Brott på denne vedtekt er straffbart. Jfr. straffelovens § 339, 2.

Forordning. (Innenriksdepartementet.)

10 juni.

Oppkreving av kjøttkontrollavgift.

I medhold av § 17 i lov nr. 5 av 19 mars 1942 om offentlige slaktehus, offentlig kjøttkontroll m. v. bestemmes:

1. Den fastsatte avgift av 1 — en — øre pr. kg blir å oppkræve fra 1 juli 1942 av så vel norsk som utenlandsk

- 10 juni. kjøtt og flesk og andre varer som skal kontrolleres etter loven. Avgiften beregnes etter vekten av de undersøkte og kontrollerte slakteskrotter i hel eller oppdelt stand. Ved slaktehuskontroll beregnes avgiften etter slakteskrotens «kaldvekt» eller hvis skroten ikke blir veidd avkjølet, av «varmvekten» med fradrag av 2 prosent. Hvis det ved beregningen fremkommer en brøkdel av en øre forhøyes beløpet til nærmeste øre oppad (f. eks. av vekt 133,2 kg blir avgiften kr. 1,34). For løse organer som følger slaktet, for kassert og tilbakevist vare og for etterbesiktiget vare (lovens § 12) oppkreves ikke avgift.
2. Bestyreren for kontrollen eller kontrollveterinaren krever opp avgiften av den som fremstiller varen til kontroll og er ansvarlig for den. Avgiften blir å kreve opp før varen stemples og frigis. Gis det unntaksvis henstand for avgiften og den ikke frivillig betales etter påkrav, kan den søkes inn ved utpanting (lovens § 17).
3. I de protokoller som etter § 30, punkt a og b, jfr. punkt c, i forordning av 4 juni 1942 om offentlig kjøttkontroll og om innførsel av kjøtt og flesk skal føres ved de offentlige kjøttkontrollstasjoner og de offentlige slaktehus, må også vekten av de avgiftspliktige varer og avgiften i kroner og øre føres inn. Inntil protokoller etter nytt skjema påbys, skal i de protokoller som nå brukes, rubrikken «Årsak til kassasjon» deles i 2 hovedrubrikker: 1) «Årsak til kassasjon» og 2) «Kontrollavgift 1 øre pr. kg», sistnevnte med 3 underrubrikker, slik:

Arsak til kassasjon	Kontrollavgift 1 øre pr. kg.			
	Vekt i kg.	Kr.	Øre	Betalt

For hvert slakt (eller vare) eller for alle de slakt under ett som en og samme fremstiller til kontrol, føres under vektrubrikken opp vekten i kg og under krone- og ørerubrikken avgiftsbeløpet. Hvis avgiften betales kontant settes «Bt.» i ytterste underrubrikk uten angivelse av dato. Når det gjelder etterbesiktiget eller tilbakevist vare eller vare som i sin helhet er kassert, anføres i vektrubrikken henholdsvis etterbesiktiget, tilbakevist eller kassert. (For delvis kassert vare blir altså det avgiftspliktige kvantum å føre opp i vektrubrikken). For hver dag summeres til slutt begge rubrikker. I en egen kassabok som blir å føre, føres deretter inn den samlede vekt og den samlede avgift for dagen. Er det gitt henstand med betalingen av avgiften for en eller flere, må dette

komme til uttrykk så vel i protokollen som i kassaboken. 10 juni. I protokollen blir det da i rubrikken «Betalt» ikke å anføre noe. I kassaboken føres først opp vekten og kronebeløpet for hver enkelt av dem som har fått henstand. Deretter føres opp resten av vektkvantumet og tilsvarende avgiftsbeløp, som føres ut, mens beløpene for dem som har fått henstand først føres ut etter hvert som beløpene går inn og da med angivelse av dato for innbetalingen. Samtidig settes også «Bt.» og dato for innbetalingen ved vedkommende post eller poster i protokollen. Det vil også anbefale seg å ha en egen kontobok for de debitorer som har fått henstand med å betale avgiften. Det overlates for øvrig til kontrollveterinærene selv å finne fram til den mest praktiske og betryggende ordning. Ved hver måneds utgang foretas oppgjør i kassaboken for hele måneden. Hele avgiftsbeløpet blir da straks å sende til Norges bank eller vedkommende afdeling av Norges bank. Hvis kjøttkontrollstasjonen ikke ønsker å ligge med for store beløp i kassen, kan oppgjør også sendes oftere. For innbetalingen skal kreves 2 kvitteringer (prima- og sekundakvittering). Når kvitteringene fås tilbake sendes straks sekundakvitteringen og oppgave over vektkvantumet, som er kontrollert i vedkommende måned, til Innenriksdepartementets Veterinæravdeling.

4. Det skal holdes egen kasse for avgiften. Pengene kan selvsagt også settes inn i bank på egen konto.
5. Denne forordning trer i kraft 1 juli 1942.

Oslo 10 juni 1942.

Hagelin.

Skrivelse fra Politidepartementet.

10 juni.

Herved stadfestes vedtak av Brandbu herredsting, Opland fylke, 28 mars 1942 om endring av § 5 i politivedtekten for herredet.

Etter endringen lyder § 5 så:

Sammenkomst med dans eller annen sammenkomst av utelukkende eller overveiende selskaperlig eller underholdende art må ikke holdes uten tillatelse av politiet, dersom det er adgang for en ubestemt krets av personer eller for medlemmer av forening eller lignende sammenslutning.

11 juni. **Midlertidig lov om bevilling til skjenking av Nr. 2. brennevin, vin, fruktvin, mjød og øl til turisthoteller og høyfjellshoteller.**

§ 1. Uten hinder av bestemmelsene i §§ 2, 3, 23, 24 og 37, første ledd, i rusdrikkeloven av 5 april 1927 kan Innenriksdepartementet gi bevilling til å skjenke brennevin, vin, fruktvin, mjød og øl til hoteller som i medhold av § 3 i lov av 25 juni 1935 om hoteller, andre herberger og bevertninger har fått samtykke til å bruke betegnelsen turisthotell eller høyfjellshotell. Skjenkebevillingen kan begrenses til å gjelde en eller flere av disse drikkevarer.

Departementet kan når det finnes påkrevd gi bevilling til skjenking som nevnt i første ledd også på hoteller, restauranter og kafeer som er av vesentlig betydning for reiselivet og turisttrafikken.

§ 2. Bevilling til skjenking av brennevin etter § 1 i denne lov gis til staten eller til selskap som nevnt i rusdrikkelovens § 2, annet ledd. Bevilling til skjenking av vin, fruktvin, mjød og øl gis til innehaveren eller bestyreren av bedriften.

Departementet kan fastsette særlige vilkår for skjenkevirksomheten.

§ 3. Søknad om bevilling sendes gjennom fylkesmannen.

Før Innenriksdepartementet gir bevilling til skjenking i medhold av denne lov skal det foreligge uttalelse om rettighetssøkeren, bedriften og dens daglige leder fra fylkesmannen, politiet, Statens hotellinspeksjon, den faglige sammenslutning som departementet bestemmer og fra A/S Vinmonopolet i den utstrekning som departementet i hvert tilfelle finner nødvendig.

§ 4. Bevilling etter § 1 i denne lov gjelder inntil departementet bestemmer noe annet. Departementet kan innskrenke eller inndra en bevilling såfremt det blir opplyst omstendigheter som etter departementets skjønn gjør det utilrådelig at skjenkevirksomheten fortsetter som før. Før slik avgjørelse treffes skal det foreligge uttalelse fra fylkesmannen.

§ 5. For bevilling til skjenking etter denne lov skal det betales en avgift som i hvert enkelt tilfelle fastsettes av departementet. Avgiften må være betalt for rettigheten kan utøves og tilfaller de fond som er nevnt i rusdrikkelovens § 1, med de der nevnte andeler. Rusdrikkelovens § 1, siste ledd, får tilsvarende anvendelse.

Innvilgte bevillinger til skjenking for 1942, som det allerede er betalt avgifter for, kan fornyes av departementet uten at det blir ilagt nye avgifter.

med betalingen av avgiften for en eller flere, må dette

I de tilfelle hvor skjenkeavgiftene er fastsatt for 1942, 11 juni. men ennå ikke betalt, skal den avgift som ordføreren har Nr. 2. fastsatt for bevillinger være gjeldende.

§ 6. Skjenkebevillinger for brennevin, vin, fruktvin, mjød og øl, som ved denne lovs ikrafttreden er gjeldende, jfr. forordning om midlertidig tillegg til lov om innførsel og omsetning av brennevin, vin, fruktvin, mjød og øl av 5 april 1927 med senere tilleggslover av 29 januar 1941 og som er gitt til turisthoteller og høyfjellshoteller opphører å gjelde 2 måneder etter lovens ikrafttreden.

§ 7. Reglene i §§ 10 og 27 i rusdrikkloven gjelder ikke for skjenking som finner sted i medhold av denne lov. For øvrig får reglene i rusdrikkloven anvendelse så langt de passer.

Oslo 11 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Hagelin.

R. J. Fuglesang.

Lov om endringer i lov om Norges land- 11 juni. brukshøgskole av 18 juli 1919. Nr. 3.

§ 1. Høgskolen står umiddelbart under Landbruksdepartementet og dens virksomhet ledes av rektor.

Rektor oppnevnes og entlediges av departementet.

Professorutvalget, professorrådet og avdelingene er rådgivende organer.

§ 2. Rektor har, foruten de gjøremål høgskoleloven tillegger ham, myndighet til å avgjøre de saker som tidligere skulde avgjøres av professorutvalget, professorrådet eller avdelingene.

Rektor legger fram for professorutvalget henholdsvis professorrådet og avdelingene de saker som tidligere skulde avgjøres av dem, såfremt dette kan skje uten at berettigete hensyn blir tilsidesatt.

Har rektor avgjort en sak uten å legge den fram på forhånd, skal han gjøre vedkommende rådgivende organ kjent med den i neste møte.

§ 3. Nestformann i professorutvalget oppnevnes av Landbruksdepartementet etter forslag av rektor. Nestformannen tjenstgjør som rektor når denne har forfall, eller i tilfelle av ledighet i rektorstillingen inntil ny rektor er oppnevnt. Har også nestformannen forfall, oppnevner departementet en midlertidig rektor.

Formennene i avdelingene oppnevnes av departementet etter forslag av rektor. Oppnevningene gjelder for 4 år. Den fratredende avdelingsformann kan frasi seg ny oppnevning.

11 juni. § 4. Når særlige grunner foreligger, kan departementet
Nr. 3. unnlate å innhente innstilling eller forslag fra professorrådet eller høgskolens faste lærere i de tilfelle som er nevnt i høgskolelovens §§ 18 og 22.

§ 5. Rektor oppnevner i samråd med landslederen for Norsk studentsamband, for hvert semester, formann for det studentutvalg som kan opprettes etter høgskolelovens § 27.

§ 6. Fra den tid denne lov trer i kraft, oppheves de bestemmelser i lov om Norges landbrukshøgskole av 18 juli 1919 som står i strid med denne lov.

Oslo 11 juni 1942.

Quisling.

Ministerpresident.

Th. J. O. Fretheim.

R. J. Fuglesang.

11 juni. Lov om endring i lov av 9 april 1942 om
Nr. 4. utskrivning av trekkraft m. v. til midlertidig bruk i jord- og skogbruk.

Etternevnte bestemmelser i lov av 9 april 1942 om utskrivning av trekkraft m. v. til midlertidig bruk i jord- og skogbruk skal heretter lyde så:

§ 1, 1ste avsnitt:

Landbruksdepartementet eller den det bemyndiger kan kreve avstått hester, ikke registreringspliktige traktorer, sele-tøy, kjøretøyer, redskaper, motorer eller maskiner til midlertidig bruk under arbeid i jord- eller skogbruk. Avståing kan også kreves til bruk under annet arbeid når det skjer for å erstatte hester eller gjenstander som er avgitt til arbeid i jord- eller skogbruk.

§ 4, 1ste avsnitt:

Eier eller besitter av hest som er krevd avstått, kan kreve at han eller en av ham nevnt person skal følge hesten for å kjøre og stelle den. Tilsvarende rett har eier av ikke registreringspliktig traktor, maskin, motor eller særlig verdifullt redskap som er krevd avstått. I tilsvarende avgjør trekkraftnemnda om et redskap er særlig verdifullt.

§ 6, 1ste avsnitt:

Det skal være en trekkraftnemnd på 3 medlemmer i de herreder og byer hvor Landbruksdepartementet eller den det bemyndiger bestemmer. Medlemmene med 3 varamenn oppnevnes for ett år om gangen av herreds- eller bydommeren

som samtidig fastsetter hvem som skal være formann og varaformann. Ett av medlemmene skal være kyndig i det som angår motorer og maskiner.

11 juni.
Nr. 4.

Oslo 11 juni 1942.

Quisling.
Ministerpresident.

Th. J. O. Fretheim.

R. J. Fuglesang.

Lov om forandring i skattelover for landet og for byene av 18 august 1911.

11 juni.
Nr. 5.

I.

Skattelov for landet § 20, femte ledd, og skattelov for byene § 15, femte ledd, skal lyde slik:

Når aksjer (parter) i rederiselskap (herunder også utenlandsk) eies av et annet selskap, som har til formål å eie og forvalte eller for egen regning omsette sånne aksjer (parter), behandles aksjene (partene) som tilhørende de enkelte medlemmer av dette selskap med den på hver fallende andel. Hvis skatten av den andel av rederiselskapets formue og inntekt som etter dette ledds første punktum skal skattlegges i et distrikt, ikke vil utgjøre minst kr. 300, skal dog vedkommende andel av rederiselskapets formue og inntekt skattlegges i det aksjeeiende selskaps likningsdistrikt.

II.

Bestemmelsen under I gjelder første gang ved likningen for 1942—43.

Oslo 11 juni 1942.

Quisling.
Ministerpresident.

Prytz.

R. J. Fuglesang.

Lov inneholdende visse særregler for beskatningen 1942—43 av rederier, fangstskaper, sjøfolk, fangstfolk m. v.

11 juni.
Nr. 6.

§ 1. Ved likningen 1942—43 anvendes de særlige regler i denne lov ved siden av den øvrige skattelovgivning.

§ 2. Skip i utenriks fart, andre formuesgjenstander i utlandet og krav på skyldnere i utlandet tas med ved ansettelsen av formuen, selv om det på grunn av krigsforholdene ikke var anledning til å råde over midlene på det tidspunkt

11 juni. som legges til grunn ved formuesansettelsen. Verdien ansettes
Nr. 6. om nødvendig ved skjønn av likningsmyndighetene, idet hensyn tas til den verdi som formuesgjenstanden eller kravet er oppført med ved likningen for 1940—41, eventuelt til verdien ved senere ervervelse.

§ 3. For rederier og fangstselskaper som har hele eller den vesentligste del av sin flåte i utenriks fart og som i tiden etter 9 april 1940 ikke har hatt rådighet over skipene, settes inntekten av næringen i 1941 eller avvikende regnskapsår til $1\frac{1}{2}$ ganger gjennomsnittet av denne inntekt i 1938 og 1939 eller avvikende regnskapsår. For rederier og fangstselskaper som har rådighet over den vesentligste del av sin flåte, men av hvis skip ett eller flere er i utenriks fart og utenfor rederiets rådighet, settes inntekten i 1941 eller avvikende regnskapsår av skip som det ikke har rådighet over, til $1\frac{1}{2}$ ganger gjennomsnittet av den inntekt som skipene har gitt i 1938 og 1939 eller avvikende regnskapsår.

I den utstrekning reglene i første ledd ikke er direkte anvendelige, ansettes inntekten av skip i utenriks fart som den skattepliktige på grunn av krigsforholdene ikke har rådighet over, ved skjønn av likningsmyndighetene. Ansettelsen skal svare til $1\frac{1}{2}$ ganger gjennomsnittet av den inntekt som virksomhet av tilsvarende art og omfang antas å ha gitt i årene 1938 og 1939.

Påviser den skattepliktige at et skip er gått tapt omregnes inntekten i forhold til den del av året hvori skipet var i fart.

Ved utlikning av fondsskatt legges til grunn inntekten i 1941, ansatt etter reglene i denne paragrafs første til tredje ledd. Har selskapet etter sitt regnskap for 1941 eller avvikende regnskapsår delt ut utbytte, foretatt avsetning til reservefond m. v. av inntekt som er ervervet i dette år, skal det gis fradrag for beløpene i samhøve med reglene i lov av 13 juli 1921 § 7.

Finans- og tolldepartementet kan på søknad samtykke i, at det ved likningen for 1942—43 ses helt bort fra inntekt av skip som rederiet på grunn av krigsforholdene for tiden ikke har rådighet over.

§ 4. Inntekt av andre formuesgjenstander i utlandet enn skip eller av krav på skyldnere i utlandet tas ikke med ved ansettelsen av inntekten, når det på grunn av krigsforholdene ikke har vært anledning til å råde over inntektsbeløpene og inntektens størrelse heller ikke er kjent.

§ 5. Ved ansettelsen av inntekten for sjøfolk og andre personer som 1 januar 1942 oppholdt seg utenfor landet under

omstendigheter som gjør det sannsynlig at de ikke har for- 11 juni.
bindelse med Norge, medtas ikke arbeidsinntekt (hyre, part, Nr. 6.
lønn og liknende) som ikke har kunnet heves her i landet.
De i Norge utbetalte bidrag er å regne som skattepliktig
inntekt, også når det gjelder forskudd. Særlig er forskudds-
betalinger som har funnet sted i henhold til Administrasjons-
rådets bestemmelser av 15 juli samt 6 og 23 september 1940
å regne som skattepliktig inntekt.

Forskriftene i denne paragraf gjelder ikke skattepliktige
som er vendt hjem på det tidspunkt da likningen, eventuelt
klagebehandlingen foretas. For disse skattepliktige skal inn-
tekten ansettes etter reglene i de alminnelige skattelover.
Midlertidig lov av 23 april 1942 om skattefrihet for norske
sjøfolks krigsrisikotillegg kommer ikke til anvendelse når til-
legget er opptjent under fart med skip som ikke disponeres
fra Norge.

§ 6. De avgjørelser som likningsmyndighetene treffer
etter §§ 2—5 ovenfor anses som foreløpige. Det vil senere
bli fastsatt

1. når endelig likning blir å foreta.
2. hvorledes det skal gås fram ved den endelige likning av
formue og inntekt som omhandlet i denne lov og
3. om forfallstiden for de skatter som blir utliknet ved den
endelige likning.

§ 7. I den utstrekning forholdene gjør det mulig skal
den skattepliktige eller den som opptrer på hans vegne her
i landet innsende selvangivelse, gjenpart av årsoppgjør og
andre oppgaver til likningsmyndighetene i samhøve med for-
skriftene i skattelovene av 18 august 1911 med tilleggslover.
Den skattepliktige eller den som opptrer på hans vegne her
i landet skal på forlangende gi nøyaktigst mulige opplysnin-
ger om forhold som får betydning ved gjennomføringen av
forskriftene i denne lov.

Bestemmelsene i landskattelovens § 118, byskattelovens
§ 110, får tilsvarende anvendelse.

§ 8. Det som er bestemt i denne lov gjelder også ved ut-
likning av avgift til Arbeiderfondet.

Oslo 11 juni 1942.

Quisling.
Ministerpresident.

Prytz.

R. J. Fuglesang.

- 11 juni. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**
Med dette blir det gitt stadfesting på vedtak av varaordføreren i Lillehammer 16 mai 1942 til vedtekt om gjennomføring av husleieloven i Lillehammer, jfr. lov av 16 juni 1939 § 41.

Vedtekta lyder så:

§§ 37—39 i husleieloven skal gjelde i Lillehammer.

Vedtekta trer i kraft fra i dag.

- 12 juni. **Skrivelse fra Handelsdepartementet.**

I medhold av midlertidig lov av 4 mai 1942 om tillegg til midlertidig lov av 6 mai 1938 om fredning av saltvannsfisk gis herved inntil videre dispensasjon fra bestemmelsen i § 2, annet ledd, i midlertidig lov av 6 mai 1938 om fredning av saltvannsfisk, således at det i tida fra og med 15 mars til og med 31 mars og fra og med 16 mai til og med 30 juni er tillatt å bruke trål, snurrevad, landdragningsnøter og lignende redskaper til fangst av gullflyndre.

Ved dispensasjonen gjøres ingen endring i de alminnelige bestemmelser om adgangen til å nytte de nevnte redskaper ved fiske.

- 13 juni. **Forordning. (Politidepartementet.)**

Forskrifter for luftvernmessig opptreden.

Med hjemmel i § 1 i lov om sivilt luftvern av 10 juli 1936 nr. 3 fastsetter departementet følgende forskrifter for luftvernmessig opptreden:

§ 1. *Luftvernmessig opptreden.* Luftvernmessig opptreden viser den som handler slik

- a. at han selv og andre personer og deres eiendom minst mulig utsettes for skade ved luftangrep,
- b. at det sivile luftverns og politiets arbeid med å råde bot på skade etter luftangrep, og transporten til og fra skadestedet, kan foregå mest mulig uhindret,
- c. at de bestemmelser som er gitt i anledning herav blir nøye etterkommet.

§ 2. *Hvilke personer forskriftene gjelder.* Enhver som oppholder seg i riket er forpliktet til å vise luftvernmessig opptreden, med mindre han i stillings medfør eller fordi han tilhører det sivile luftvern har videregående eller avvikende plikter å vareta som krever en annen opptreden.

Plikten til å vise luftvernmessgi opptreden gjelder så lenge luftverntilstand er erklært, og dessuten under utdannelsesarbeidet ved det sivile luftvern, samt under luftvern-

øvelser som på forhånd er kunngjort av vedkommende myndighet. 13 juni.

§ 3. *Luftvernmessig opptreden når luftverntilstand er erklært.*

1. Luftverntilstand anses inntrådt 9 april 1940. Politidepartementet bestemmer når luftverntilstanden opphører.
 2. Følgende tiltak skal iverksettes:
 - a. Tilfluktsrom, som i fredstid brukes til annet formål, skal straks innres slik at de til enhver tid kan tas i bruk.
 - b. På steder hvor det sivile luftvern har satt opp offentlig varslingsanlegg, må ikke lenger brukes fabrikkfløyter, skipsfløyter eller lignende signalinnretninger med lydsignal som høres utenfor bedriften og som kan forveksles med signalet for «Flyalarm» og «Faren over».
 - c. Blending skal iverksettes og gjennomføres overensstemmende med gjeldende blendingsforskrifter.
 - d. Utstyr og materiell for egenbeskyttelsen skal stilles til rådighet for husets ansvarshavende etter de retningslinjer som er gitt av departementet.
 - e. Større samlinger av dyr i det fri skal så vidt mulig deles opp i mindre grupper. Sirkus og lignende omflyttende etablissementer skal flyttes til utkant av by.
- Tiltak som allerede er iverksatt, forblir uforandret, såfremt de svarer til bestemmelsene i disse forskrifter.

§ 4. *Luftvernmessig opptreden ved «Flyalarm».* «Flyalarm» gis fra det offentlige varslingsanleggs signalapparater. Flyalarmtilstand anses videre inntrådt ved bombenedslag eller når luftvernartilleriet trer i virksomhet, selv om flyalarmsignal ikke er gitt.

Korte på hverandre følgende støt i tilsammen 1 minutt betyr «Flyalarm», en eller fler lange toner betyr «Faren over». På steder uten offentlig varslingsanlegg, gis signalene «Flyalarm» og «Faren over» med andre varslingsmidler etter nærmere kunngjøring fra politiet.

Ved «Flyalarm» skal følgende iakttas:

A. I hus.

1. Folk som befinner seg inne i hus, særlig de som er i beboelseshus, kontorer, store forretninger, teatre, kinoer, hoteller, restauranter, venterom, fornøylessteder osv., skal straks begi seg til tilfluktsrom. Om mulig skal gassmaske tas med. Plikten til å begi seg til tilfluktsrom omfatter ikke personer hvis førlighet ikke tillater det, samt slike personers pleiere.

- 13 juni. 2. Under «Flyalarm» skal ytterdører holdes ulåst, så luftvernmannskapene i tilfelle skade inntreffer, har uhindret adgang.
3. Butikker og utsalg skal stenges. Enhver salgsvirksomhet skal innstilles. Det samme gjelder servering på bevertningssteder.

B. I tilfluktsrom.

1. Det er forbudt å røke tobakk eller nyte rusdrikk i tilfluktsrom.
2. Overflødige ting må ikke tas med i tilfluktsrommet. Det samme gjelder dyr, med unntak av lederhunder for blinde samt tjenestehunder. Disse hunder må føres i bånd og være forsynt med munnkurv.
3. Enhver plikter ellers å etterkomme de anvisninger som blir gitt av ansvarshavende, ordensvakten eller den som for øvrig har å føre tilsyn i tilfluktsrommet.

C. I friluft.

1. Ved «Flyalarm» skal folk straks forlate gate, plass eller veg og oppsøke nærmeste offentlige tilfluktsrom, eller utnytte andre dekningsmuligheter innendørs.
2. I ubebygde terreng må enhver dekningsmulighet utnyttes (grøfter og lignende). Finnes det ikke dekningsmuligheter, kan en søke beskyttelse ved å legge seg ned på marken.
3. På torg og i torghaller skal levnetsmidler, førstoffer og bruksgjenstander beskyttes mot flytende stridsgas ved tildekking. Levende dyr skal bindes eller på annen måte hindres i å løpe ut. De skal så vidt mulig dekkes til.
4. Kjøretøyer — herunder ikke medregnet sporvogn og strømbusser — skal stoppe og hensettes på den måte som er nevnt i § 4, avsnitt C, punkt 4—6 så fri passasje ikke hindres. De vanlige parkeringsforbud gjelder ikke under flyalarm. Det er dog forbudt å sette kjøretøyer på følgende steder:
 - a. i trange og uoversiktlige gater og i skarpe kurver,
 - b. i mindre enn 10 meters avstand fra hydranter, brannkummer, brønner eller andre vanntak, bruer, inngang til sykehus og førstehjelpstasjoner, samt i mindre enn 4 meters avstand fra gatekryss, regnet fra det punkt hvor fortauskanten begynner å runde,
 - c. foran porter eller innkjørsler, samt foran inngangen til offentlige tilfluktsrom,
 - d. ved trafikk-øyer,
 - e. på trikke- eller jernbanespor.

5. Motorvogner og motorsykler med sidevogn skal settes 13 juni. på åpne plasser eller, om dette ikke er mulig, på høyre side av kjørebanelen (i gater med envegskjøring også på venstre side). Motorsykler uten sidevogn skal settes på fortauet nærmest kjørebanelen.

6. Hestekjøretøyer og dyr under transport kjøres inn i sidegate, dersom de ikke kan anbringes på dertil innredet tilfluktssted for dyr. Kjøretøyene settes på høyre side av gaten. I gater med envegskjøring kan de også settes på venstre side av gaten. Trekkdyr skal fraspennes og — så vidt mulig — bindes i kort band i gårdsrom, til trær eller lignende, i nødsfall også til et vel avbremset kjøretøy, men ikke til vanntak (brønner, hydranter osv.). Dyr som befinner seg på kjøretøy tas ikke av, men bindes forsvarlig der de er. Fraspente dyr og dyr som befinner seg på kjøretøy skal så vidt mulig tildekkes.

Sykler skal stilles opp mot husvegg, tre eller lykestolper og så vidt mulig låses fast.

Håndkjerrer skal settes på fortauet nærmest kjørebanelen.

7. Sporvogner og strømbusser skal stoppe med minst 10 meters avstand mellom vognsettene. De må ikke settes i gatekryss.

8. Lys på motorkjøretøyer som parkeres ved flyalarm, skal tendes i samsvar med gjeldende blendingsforskrifter.

9. For sjåførere, hjelpemenn og passasjerer på kjøretøyer får § 4 avsnitt B, punkt 2 og 3, og avsnitt C, punkt 1 og 2, tilsvarende anvendelse.

§ 5. *Bruk av telefonen under og etter «Flyalarm».* Under «Flyalarm» og inntil ½ time etter at signalet «Faren over» er gitt, er det forbudt å bruke telefonen, uten til meldinger om inntruffet skade og til viktige tjenestesamtaler eller av andre særlig tvingende grunner.

§ 6. *Luftvernmessig opptreden etter «Faren over».* Når signalet «Faren over» er gitt, skal tilfluktsrommet forlates når ordensvakten, eller den som for øvrig har å føre tilsyn i tilfluktsrommet, bestemmer det.

Tillatelse til å forlate tilfluktsrommet må først gis når det er på det rene at det ikke lenger foreligger noen fare på grunn av brann, ras, ueksplodert bombe eller granat, eller stridsgass osv.

§ 7. *Myndighet til å gi anvisninger.* Enhver er pliktig til å rette seg etter de skriftlige eller muntlige anvisninger som innenfor hver enkelts myndighetsområde blir gitt av politi

13 juni. og hjelpepoliti, bedriftsledelse, luftvernleder, ansvarshavende, ordensvakt og tilsynshavende for offentlige tilfluktsrom, til gjennomføring av bestemmelsene i disse forskrifter.

§ 8. *Kunngjøring.* Kunngjøring om de tiltak som skal gjennomføres i henhold til disse forskrifter, skjer på hensiktsmessigste måte.

§ 9. *Unntakelser fra forskriftene.* Etter bemyndigelse fra Politidepartementet kan det for bedriftsluftvernet og den utvidete egenbeskyttelse gjøres unntakelser fra disse forskrifter.

Politiet og andre tjenestemenn som har fått særlig bemyndigelse til det, samt mannskapene i det sivile luftvern, er ikke bundet av bestemmelsene i disse forskrifter under utførelsen av sin tjeneste.

§ 10. *Stengning av forsamlingslokaler, møteforbud m. v.* For å forebygge skade ved luftangrep kan politiet påby stengning av forsamlingslokaler, bevertningssteder, teatre og kinoer, som ikke har brukbrae tilfluktsrom. I samme øyemed kan politiet forby avholdelse av offentlige eller private møter og tilstelninger i sånne eller andre lokaler og på offentlige plasser, eller bestemme at bare et begrenset antall personer skal gis adgang til møtestedene.

§ 11. *Fotografering og pressemeldinger.* Det er forbudt å fotograferer det sivile luftverns anlegg og innretninger uten politiets skriftlige tillatelse. Det samme gjelder fotografering av luftvernøvelser og skadested etter luftangrep.

Pressemeldinger eller kunngjøringer av hvilken som helst art om det sivile luftvern må ikke gis uten politiets tillatelse.

§ 12. *Straff.* Overtredelse av bestemmelsene i disse forskrifter eller av bestemmelser som er gitt med hjemmel i dem straffes i henhold til § 3 i lov av 10 juli 1936 om sivilt luftvern, med bøter eller fengsel inntil 6 måneder.

Overtredelse anses som forseelse.

Mot personer, som oppholder seg i beboelseshus og ikke ved «Flyalarm» begir seg til tilfluktsrom, kommer straff først til anvendelse fra den tid Politidepartementet bestemmer det.

Oslo 13 juni 1942.

Jonas Lie.

15 juni. **Skrivelse fra Innenriksdepartementet.**

Med dette stadfester en vedtak av ordføreren i Trondheim 8 mai 1942 om vedtekt til bygningslovens § 93.

Vedtekten lyder så:

1. Alle bygninger som ikke føres opp av tre, skal ha ildfaste etasjeskillere. Dette gjelder dog ikke beboelseshus med

mindre grunnflate enn 150 m² og ikke flere enn to etasjer 15 juni.
som føres opp utenfor murtvangsstrøk.

2. Hus med 3 eller flere etasjer skal ha brannsikker innredning. Loftsbuer skal utføres med nettingvegger.

3. Hus med 5 eller flere etasjer skal ha ildfast tak. Varetak over flatt tak kan tillates utført som tretak med ildsikker tekning.

4. Både under punkt 1, 2 og 3 gjelder det at kjeller og loft regnes med i etasjetallet når det er innredd rom som nevnt i bygningslovens §§ 104 og 105, og disse rom har en større utstrekning enn $\frac{1}{3}$ av bygningens grunnflate.

Forordning. (Landbruksdepartementet.)

17 juni.

Om omsetning av pelsdyrskinn.

I medhold av lov av 11 juni 1942 bestemmer ministeren for Landbruksdepartementet i samråd med ministeren for Handelsdepartementet:

§ 1. Det er forbudt for oppdrettere av rev, mink, ilder, mår og nutria å omsette rå, uberedte skinn av disse dyr gjennom andre enn norsk auksjonsfirma som er godkjent av Landbruksdepartementet eller gjennom utenlandsk auksjonsfirma direkte eller ved representant i Norge som er godkjent av Handelsdepartementet.

Oppdretter kan likevel overdra slike skinn direkte til personlig forbruker bosatt innen kommunen når overdragelsen foregår i pelsdyrgården eller i lokale i umiddelbar tilknytning til denne. Landbruksdepartementet kan i kontrolløyemed fastsette nærmere vilkår for overdragelsen. Det er forbudt for oppdretter å overdra til forbruker eller stille ut skinn på annet sted enn ovenfor nevnt.

§ 2. På auksjon er det forbudt å selge skinn som nevnt i § 1 til andre enn slike grossister og andre innen- eller utenlandske kjøpere som er godkjent av Handelsdepartementet.

§ 3. Det er forbudt for auksjonskjøpere å selge skinn som nevnt i § 1 til andre innenlandske kjøpere enn slike detaljister og foredlingsbedrifter som er godkjent av Handelsdepartementet.

Skinnene kan dog selges til grossist, som kjøper skinn i kompletteringsøyemed.

§ 4. Godkjenninger som er eller blir gitt etter §§ 1—3 kan gjøres avhengig av nærmere vilkår.

Godkjenninger som er gitt etter de hittil gjeldende bestemmelser, blir fortsatt gjeldende inntil de oppheves av vedkommende departement.

Detaljister og bedrifter som nå driver omsetning eller

17 juni. foredling av skinn og som søker godkjenning etter denne forordning, kan uten hinder av bestemmelsen i § 3 fortsette å kjøpe skinn inntil søknaden er avgjort. Søknad må være kommet inn til Handelsdepartementet senest 15 juli 1942.

§ 5. Den som vedkommende departement antar til å føre kontroll med skinnomsetningen, kan foreta ettersyn i alle lokaler og transportmidler som nyttes av oppdrettere, auksjonsfirmaer eller andre som omsetter pelsdyrskinn, gjennomgå deres bøker og forretningspapirer og foreta opptelling av skinn og pelsdyr. Han kan også kreve meddelt skriftlig eller muntlig alle opplysninger om virksomheten.

Kontrolløren plikter å bevare taushet om drifts- og forretningsforhold som han under sin virksomhet måtte bli kjent med i den utstrekning han ikke i tjenestens medfør må meddele opplysningene videre.

§ 6. Vedkommende departement kan gjøre unntak fra bestemmelsene i denne forordning.

§ 7. Overtredelse av denne forordning er straffbar etter lov av 11 juni 1942.

§ 8. Paragraf 1, annet ledd, trer for så vidt sølvrevskinn angår først i kraft 1 juli 1942.

Forordning om omsetningen av pelsdyrskinn av 21 november 1940 med tilleggsforordning av 28 februar 1941, forordning om tiltak til regulering av omsetningen av pelsdyrskinn av 15 november 1941 og Landbruksdirektoratets forskrifter av 22 januar 1942 oppheves. Landbruksdirektoratets forskrifter av 15 november 1941 oppheves fra 1 juli 1942.

Oslo 17 juni 1942.

Th. J. O. Fretheim.

Utgiver: Byråsjef C. Lampe.